

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκ α 21α

Μη ζητείτε
από τα μαλαστήματα
αρκούν "ένα ζίζμ"
ζητείτε ένα
Agfa-ζίζμ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Όδός Νοταρά 60
(Όπισθεν Δημοτικού Θεάτρου)
και όδός Καραϊσκού 112
(Έναντι Πρωτοδικείου)
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΚΟΥΡΕΙΣ

Τα παγκοσμίου φήμης άνεγνωρι-
σμένα και ηγγυημένα ξυράφι
RONCO N° 1172
πωλούνται αποκλειστικώς παρά του
Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ, πλα-
τεία Παλαιού Δημοπρατηρίου 104
Πλευσία παρακαταθήκη όλων των
ειδών διά τούς κούρεϊς εις τιμής
εκτός συναγωνισμού.

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ... ΔΗΛΘΙΝΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΔΩΡΟ

Διηγήματα των κ. κ. Χρηστοβασίλη, Νιοβάνα, Παπαδιαμάντη (άνεκδοτο), Ξενοπούλου, Σταμ. Σταμ., Βουτιερήδη, Δογάνη
κλπ. Έκλεκτες σελίδες των κ. κ. Ν. Λάσκαρη, Ι. Δεληκατερίνη, Τ. Αεπενιώτη, Κ. Φαλιτάιτ, Ποιήματα των κ. κ. Κωστή
Παλαμά, Δ. Πορφύρα, Μ. Μαλανάση, Κ. Βάρναλη κλπ. Ένα μονόπρακτο δράμα της κ. Αιμιλίας Στεφ. Δάφνη, το υπέροχο
δράμα του Μέτεβλιγκ «Η Πνιγμ νη», μια ενδιαφέρουσα σελίς για το Γαβριηλίδη, γραμμένη από τον κ. Θ. Συναδινό, με
αυτόγραφο του Λεόντη Ντέ Αλ, του Ρενί, του Παστέρ, της Ιουλιέτας Αδάμ κλπ., ή τρομερή και μυστηριώδης ιστορία
του «Σιδηρού Προσωπίου», Αραβικά, Κινέζικα, Δανικά και Ελληνικά παραμύθια, θεατρικά ανέκδοτα, μια ιστορική σελίς
για τη νήσο Ρόδο με παλινές χαλκογραφίες, μια περίεργη μελέτη του κ. Κ. Φαλιτάιτς για την εξέλιξη του Τσαρουχίου εικο-
νογραφημένη, η παράξενη ιστορία του Σκυλοόφου, με μιάν παλαιάν και σπανίαν εικόνα του ίδιου. Άσσειά, εύθυμες ιστο-
ρίες, περιέργα, ανέκδοτα, ακουαλιτέ, μία ενδιαφέρουσα μελέτη για τις Ποιητικές Πλειάδες, με τις εικόνες υπερπενήκοντα
Γάλλων ποιητών, ξένα διηγήματα, ξένα ποιήματα, ιστοριοϋλες, κλπ.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΕ 25 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ!
ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 25

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκ α 21α

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ „LE PETIT PARISIEN“

Ι. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει με παριζιάνικο γούστο και ικανοποιεί
και τόν πλέον ιδιότροπον πελάτη

3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάρδος Έρμου 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Δαμαρίνες μαύρες, Άτσάλια, Αύλακωτές,
Δέρμες, Δαμάκια, στραγγυλά, τετράγωνα,
Σιδηρογωνιάς, Τάφ κ.λ.π. κ.λ.π.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΕΤΟΣ Γ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3 (123)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανού Π. Πατρών 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

Απο Οτι Βασιμ Και Αγορ

ΓΡΙΠΤΗΣ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Η

οδηγίες του Υπουργείου Υ-

γιεινής κατά της γρίπης φαίνε-

ται ότι είχαν τόν αντίκτυπό

τους. Οι ξενύχτιδες έχουν άραι-

ωθεί σημαντικώτατα και εις τούς

κινηματογράφους μας δεν σημει-

ούται πελάς ο ίδιος συνωστισμός.

Φαίνεται όμως ότι από τις όδη-

γίες του Υπουργείου λείπουν και

μερικά άλλα προφυλάξεις. Οι

ιατροί λένουν ότι η διαφορά της

θερμοκρασίας είναι μία από τις

κυριώτερες αιτίες των κρυολο-

γημάτων. Επίσης η κατάχρησις

του αλκοόλ. Και το σπουδαιό-

τερο, ότι ο χορές κάνει περισσό-

τερο εύπρόσβλητος τις νεαρές γυ-

ναίκες.

Όστε ως το έχουν και αυτό

όπ' όψει τους οι συμπολίται και

η συμπολίτιδες. Άς πάψουν να

χορεύουν. Ο μόνος χορές που

δεν βλέπει είναι του... Ησάια!

.....

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ... ΠΙΠΕΡΙΟΥ

Όστε, παρ' όλ' όντα να προστεθή

τελευταίως εις την μέθοδον του πα-

πά, την μέθοδον του μανιταριού

και τώας άλλας μεγαλοφυείς λο-

ποδυτικές μεθόδους και η μέθοδος

του... πιπεριού. Η μέθοδος όμως

αυτή, αν και τόσο πολύπλοκος και

μυστηριώδης δεν «έπιασε», γιατί ο

πολυμήχανος εφευρέτης της και μό-

νος εκτελεστής της την «εξεύρεση»

τόσον αδέξια ώστε αντί να την «λα-

σάρη» συνελήφθη από τον εισαγ-

γελία ο οποίος ανέλαβε να τον δι-

δάξη... πώς το τρίβουν το πιπέρι!

.....

ΚΡΥΟ!... ΚΡΥΟ!...

Ο χειμώνας, τις τελευταίες αιτές

ήμερες, έτριξε τα δονάκια του στο

κλεινόν και λωστεφές άστυ... Η «λευ-

κή νύμφη του Βορρά» έκαμε δειλά-

δειλά την εμφάνισή της, οι δρόμοι

ήρημώθησαν και καθένας, άμα τε-

λειώνει τη δουλειά του, τρέχει βια-

στικά στο σπίτι του ν' απολαύση τη

γλυκειά θαλασσή του εξακλιού... Η

ταβέρνας, τα ντάνσιγκ και τα καμ-

παρέ στις δόξες τους... Κρυό...

Κρυό... Καθένας προσπαθεί ν' α-

μυνθή έναντιον του όχληρού έπι-

σκέπτου μας όπως μπορεί... Πώς όμως

ν' άμυνθή κανείς έναντιόν των κα-

λαμπουριών των άδιορθών συμ-
πολιτών μας και των επιθεωρήσε-
ων; Ίδου η άπορία!...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΠΡΟΣ ΝΤΥΘΗΚΕ

Φόρεσες κοστούμι και μās καμαρώνεις
Και περνās και δεν μās χαιρετās
Σάν κοϋρκος περπατās κι' όλο φου-
[σκώνεις]

Μά μ' όλα ταϋτα δεν μās άπατās...
[θρηό]

Γιατί δεν τώχεις πληρωμένο, βρέ

σαν Άγγλοι και δεν έμειναν επί

Άλλ' εις λάφυρον της γνωστής σου

Η περίφημος εύνοουμένη του Βασιλέως της Γαλλίας
Λουδοβίκου 15ου κ. Ντί Μπαρρ

Σου τώχει δώσει κάποιον έμπροσθα-
[φείο]

διά να κάμη ρεκλάμα στās ίππο-
[δρομίας...]

Κι' έτσι ντύθηκες λοιπόν και σω-
[θήκες]

Έγινες της μόδας... καπελλώθηκες
Κι' εύγένεια στους άνόητους πουλās
Έγώ είσαι πατσάτζης, κρεμανταλās!

Ο Κατεφυγμένος

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΛΑΛΟΜΑΝΙΑ

Εις το Συνέδριον της φυματώσεως
εις το Λογδώνον ώμλήσαν 40 έν 50φ
ρήτορες. Μην ταραττεσθε... Μην φαν-
τασθήτε καν ότι το άκροατήριον έ-
κοιμήθη επί τρία ήμερονύκτια επί των
καθισμάτων. Ούδεις παρεφρόνησεν.
Ούδεις έχασμήθη. Ούδεις έπαθεν ά-
πό άνιαν. Αϋτα όλα και άλλα χειρό-
τερα θ' συνέβαινον εάν οι 40 ρήτο-
ρες ήσαν Έλληνες. Αϋτοί όμως ή-
σαν Άγγλοι και δεν έμειναν επί
του θήματος όλοι μαζί και οι 40 δη-

λινος. Το λαλείν. Είναι ο άθλιος λα-
λίστατος, λογομαχής, μάκινα, μαγκι-
νοπήγαδον. Η γλώσσα του είναι το
ισχυρότερον όργανόν του, το πλέον ά-
κατάβλητον. Δύνανται να όμιλή επί
ένα αίωνα. Ρωμής έχων την επιθυ-
μίαν ν' αγορεύση και έμποδίζόμενος
ήμπορεί να σκάση. Είδατε τί γίνεται
ει; τα συλλαλητήρια; Οι ρήτορες ξε-
φωτρώνουν σαν τα μανιτάρια. Γρον-
δοκοπούνται ποίος να όμιλήση πρώτος
και γίνεται πάλη όμηρικη, διά την
κατάληψιν της καρέκλας, εσ' ης θ'
ανεβόθη ο ρήτωρ. Άλλα είναι άνάγκη
να υπάσχη συλλαλητήριον; Όπου
τρέις Έλληνες υπάσχουν και πέντε
ρήτορες... Άγορεύον ο Ρωμής βγά-
ζει το άχτι του, ξεθυμαίνει, γίνεται
όλος τώσος, εύτυχε. Αν μάλιστα
αναγραφη και το όνομά του εις τās
εφημερίδας, τότε πλέον ανεβαίνει εις
τους ούρανοϋς. Εις την Βουλήν γίνε-
ται το ίδιον. Ο πατήρ του Έθνους
άνερχεται επί του θήματος και προσ-
κολλάται επ' αϋτού σαν χταπόδι. Δεν
κατεβαίνει αν δεν βοαγιάση.

Υπ' αϋτās τās συνθήκας ζών ο
Έλλην επί έτη μακρά έσυνήθισε πλέ-
ον ν' άκούη και να χωνεύη αγορεύ-
σεις μακαρονοειδείς. Δεν του κάθην-
ται εις το στομάχι. Άπ' εναντίας
μάλιστα τās χωνεύει και εις άδύνα-
τον να ζήση πλέον χωρίς να λιμάρη
ή να λιμάσεται. Ένας Άγγλος ρή-
τωρ δεν θα ειπε κα'όλου πέρασιν εις
τās Αθήνας. Η άγγλική λακωνικό-
της εις ποάγμα άγνωστον έν Έλ-
λάδι. Έβδ' κυρίως λιμάρουν. Λιμά-
ρουν εις το σπίτι, το καφενείον, τον
δρόμον, την εκκλησίαν, την Βουλήν
τι Δικαστήριον. Ο Έλλην δυνάτις
να μη έχη τίποτε άλλο. Έχει όμως
γλώσσαν. Οι πρόγονοί μας εύμνοϋ-
σαν και εξεθειάζαν την σιγήν. Κι' έ-
πειτα; Ποίος τούς άκούει; Είπον ότι
η σιγή εις χρυσός. Ίσως. Το λα-
λείν όμως διά τον Έλληνα εις από-
λυσιν και την απόλαυσιν αϋτήν δεν
την αλλάζει με τίποτε άλλο. Αϋτί;
ΧΑΡΗΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ

Σε λίγες μέρες άρχίζει παρα-
στάσεις στο θέατρον «Απόλλων» η
κ. Κυβέλη.

Στο θέατρον Παπισιόαννον
ανεβιβάσθη και κατεβιβάσθη άδός
ή όπερέττα του κ. Μάστορα «Η-
σαία Χόρσους».

Ο κ. Μάστορας εις συγγε-
φούς και ποιητικής συλλογής υπό τον
τίτλο «Πότες».

Άλλά και η όπερέττα του ή-
ταν... τί ποίε.

Αποδείξει ότι και η ποιητής
και το θέατρο δεν θέλουν μόνον τον
Μάστορα τους, αλλά και... ταλέντοι...

Το Υπουργείο της Συγκοινωνίας
άπεφάσισε την εγκατάστασι 1500
νέων άσπιρών τηλεφώνων.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έγώ μπορώ να σας δώσω κά-
θε πληροφορία, άρχισε να λέει ο
γλύπτης, γιατί παρέστην αυτόπτης
μάρτυς της μονομαχίας. Έγώ και ο
φίλος μου απ' εδώ έτυχε να φάμε
στο ίδιο τραπέζι χθες το βράδυ με
τον κ. Αρμάνδο και μάθαμε πως θα
μονομαχούσε. Πρώτη-πρώτη λοιπόν
τρέξαμε στο οικόπεδο που θα γί-
νονταν η μονομαχία κ' ένοικιάσαμε
ένα δωμάτιο του καπηλείου που ελ-
νι έκει, απ' όπου τα παρακολουθήσαμε
όλα.

Και ο γλύπτης διηγήθηκε σ' όλες
της τις λεπτομέρειες τη μονομαχία.
Ο κ. Λενοέλ τόσο ένθουσιασθηκε
ώστε έπιασε στη στιγμή σχέσεις με
τους δύο καλλιτέχνες, με τους οποί-
ους έπαιξε σάκι.

Στις έντεκα, το κουδούνι έσήμανε
το πρόγευμα και η Φερνάνδη κατέ-
βηκε στην αίθουσα του εστιατορίου.
Ο κ. Λενοέλ την παρουσίασε τότε
στους δύο καλλιτέχνες.

— Νά, Φερνάνδη μου, δύο περιη-
γεται και καλλιτέχναι που παρακο-
λούθησαν τη μονομαχία και μπορούν
να σε πληροφορήσουν γι' αυτή.
Η Φερνάνδη χαμογέλασε και τους
χαίρετис μ' έλαφρή κλίση του κε-
φαλιού.

Σε λίγα λεπτοκρουσά και χείρο
κροτήματα άκούστηκαν έξω από το
ξενοδοχείο. Είχε φτάσει ο Αρμάν-
δος, ο οποίος άφου έμεινε λίγο με
τον κ. Λενοέλ και τη Φερνάνδη,
πήγε στο δωμάτιό του να ήσυχάση.
Σε λίγο μπήκε και η Φερνάνδη στο
δικό της. Ο κ. Λενοέλ με τους δύο
καλλιτέχνες πήγε σ' ένα καφενείο
έκει κοντά.

Ο Αρμάνδος δεν κοιμήθηκε όμει-
σως. Βγήκε με τη Φερνάνδη στην ταρά-
τσα και παρακολούθησε κάποιον που
δεν και προηγούμενος στο ξενοδο-
χείο, να του κυττάει επίμονα. Ήταν ο
κ. Λενοέλ, που έβλεπε τον κ. Λενοέλ
όπως έβλεπε τον κ. Λενοέλ. Γιατί τους
κίταξε έτσι πρην; Τι νέες συμφορές τους άπει-
λούσαν άραγε;...

Η ΕΡΩΤΟΠΑΓΙΔΑ

Ο κ. Λενοέλ δεν ήξερε φυσικά τα
κέντρα διασκέδασης, άφου γιά πρό-
τη φορά έπισκεπτόταν τη Νεάπολη.
Μόλις κάθησαν με τους φίλους
του στο καφενείο και έπαιξαν μία
παρτίδα σάκι, την όποια κέρδισε ο
κ. Λενοέλ μπήκε μία ώραία μικρού-
λα ως δαναέση χρονών που πουλού-
σε λουλούδια.

— Α! τι όμορφη που είναι! φώ-
ναξε ο κ. Λενοέλ, μόλις την είδε.
— Είπε η Ζινζινέττα, τον πληρο-
φόρησε ο ξωγράφος.

— Η ώραία Ζινζινέττα, πρόσθε-
σε ο γλύπτης και γυρίζοντας προς
την άνθοπώληδα της είπε:

— Έλα, έλα να σε ίδούμε και να
μάς δώσεις λουλούδια.
— Θέλεις να πάρης κάτι... ένα πο-
τό, μικρούλα μου; της πρότεινε ο
κ. Λενοέλ, ο οποίος ήταν άρκετά
ζαλισμένος από το κρασί.

Η Ζινζινέττα δέχτηκε και πίνον-
τας το ποτό κίταξε τον κ. Λενοέλ
χωρίς να μιλή... Μά σε λίγο, έξακο-
λουθώντας πάντα να τον κυττάει
κατάματα, φώναξε μ' ένθουσιασμό:

— Τι καλός που είσθε, κύριε!
Γιατί ήρθατε στην Ιταλία;

— Ταξιδεύω γιά διασκέδασι, ά-
πάντησε ο κ. Λενοέλ, τον όποιον
είχε θέλξει η μικρούλα, και όρσιμέ-
ως θα μείνω στη Νεάπολη αν μ'
αγαπάς...

— Διατάξετε να μου φέρουν μία
σαμπάνια, είπε η άνθοπώλης, χαμο-
γελώντας.

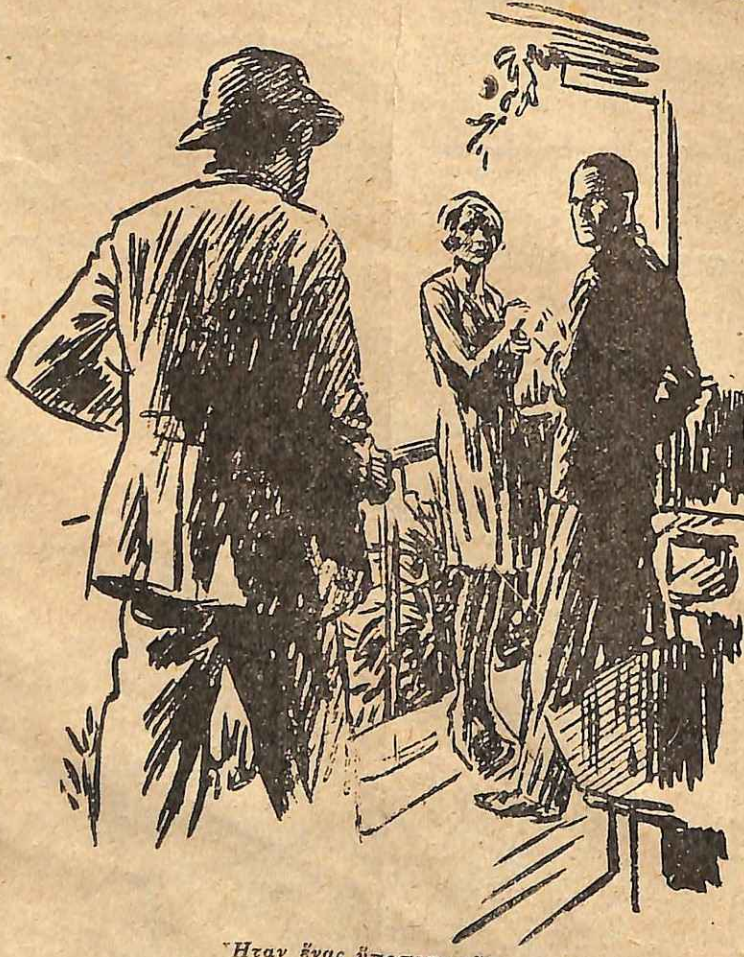
— Η σαμπάνια ήρθε και η Ζινζι-
νέττα, σηκώνοντας το ποτήρι της,
φώναξε:

— Τώρα πάμε όπου θέλετε, του
είπε Λενοέλ η Ζινζινέττα.

Ο κ. Λενοέλ διάταξε το καρό-
κι να φωνάξη ένα άμάξι και βοηθού-
μενος από τη Ζινζινέττα, ατι τρί-
κλιζε, άνέβηκε μαζί της στο άμάξι.

Έως το βράδυ γύρισε σ' άμάξι
μαζί με τη Ζινζινέττα ο κ. Λενοέλ,
άλλα καθώς τον χτύπησε ο άέρας,
σκοτίστηκε, έαλίστηκε χειρότερα.

— Κοιμήσου, του έλεγε η Ζινζι-
νέττα, η όποια από πρην είχε συ-
νεννοηθή με τους δύο καλλιτέχνες.

Ήταν ένας ύποπτος τύπος...

— Στην ύγεία μας και στην άγά-
τη μας, αν μ' αγαπάς.

Και όλχνοντας μία χαριτωμένη και
γεμάτη φλόγα ματιά στον κ. Λε-
νοέλ τον άποτρέφλανε.

— Στην ύγεία σας φώναξαν και
οι δύο καλλιτέχνες.

— Κύριοι, τους είπε συγκινημέ-
νος ο κ. Λενοέλ, σάς έχω στην καρ-
διά μου! Και άδειασε το ποτήρι
του δλόκληρο.

Η Ζινζινέττα σηκώθηκε τώρα και
κάθησε πιο κοντά στον κ. Λενοέλ,
τον όποιο κίταζε με
άπειρο όλκτο...

— Σ' αγαπώ, του
είπε σε μία στιγμή
και του πρόσφερε
ένα λουλούδι, το ό-
ποιον ο κ. Λενοέλ
πέρασε στη μπουτου-
νιέρα του. Ήταν
πολύ μεθυμένος πιά
άπό ποτά και από έ-
ρωτα.

— Σ' αγαπώ, του
είπε σε μία στιγμή
και του πρόσφερε
ένα λουλούδι, το ό-
ποιον ο κ. Λενοέλ
πέρασε στη μπουτου-
νιέρα του. Ήταν
πολύ μεθυμένος πιά
άπό ποτά και από έ-
ρωτα.

Μη σε μέλλει. Έμένα μ' άρέσεις και
μεθυμένος.

Ο κ. Λενοέλ προσπαθούσε να μην
κοιμηθή άλλα δεν το κατάρρωσε ως
το τέλος. Άποκοιμήθηκε.

Σε λίγο το άμάξι σταμάτησε μπρο-
στά στο περίφημο στη Νεάπολη κα-
πηλείο του σιδε Κάρολου. Ο κ. Λε-
νοέλ έζυπνησε ξαφνικά και κίταξε
γύρω του.

Ο κάπηλος έτρεξε να τους ύπο-
δεχτή.

— Περιποιήσου τον κύριο, του
είπε η Ζινζινέττα.

Αός του ξεστό νε-
ρό να πληθή και
κρασί του Βεζουβίου.

Ο κ. Λενοέλ
μπήκε στο καπη-
λείο, ενώ η Ζινζι-
νέττα άπόμεινε ά-
πέξω και φώναζε
κάποιο ζητιάνο.

— Είσαι έτοι-
μος; τον έρώτησε

μόλις έπλησίασε.

— Νάι.
— Νά μās άφήσης πρώτα να φα-
με και θα παρουσιαστής στο τέλος.

Έγώ δεν τον άγαπώ καθόλου και
να ξέρης ότι μόλις μ' έγγισή θα τον
ξεπαστρέψω. Είμαι κόρη και μόνον
έναν άνδρωπο άγαπώ στον κόσμο.

Ύστερα η Ζινζινέττα μπήκε στο
καπηλείο και διάταξε να φέρουν φα-
γητό.

— Άς φάμε τώρα γι' ατι πεινώ
τρομερά, είπε στο Λενοέλ η Ζινζινέ-
ττα όταν κάθησαν πλάι του.

Ο κ. Λενοέλ όλο και έαλίζονταν
άπό το κρασί του Βεζουβίου. Σε μία
στιγμή άνοιξε άπότομα η πόρτα και
μπήκαν τέσσερες άγριάνθρωποι, λη-
σταί όρσιμένως, όπλισμένοι σάν ά-
στακοί. Οι άνδρωποι αυτοί πλησία-
σαν τον Λενοέλ και τη Ζινζινέττα
και τους φώναξαν άγρια:

— Εμπρός! έβγάτε έξω και οι
δύο σας! Γρήγορα...

— Άκούσατε;...
Ο Λενοέλ τάχασε. Τι μπορούσε να
κάνη όμεις. Σηκώθηκε λοιπόν και
βγήκε στην αλή του καπηλείου τρε-
κλίζοντας.

Στην αλή δύο άλογα περίμεναν.
Οι λησταί φόρτωσαν πάνω σ' αυτά
τον Λενοέλ και τη Ζινζινέττα, κα-
βάλλησαν στα καπούλια οι δύο άπό
αυτούς και άρχισαν να τρέχουν.

Πήραν ένα έρμιο μονοπάτι και σε
λίγο βρέθηκαν στην έξοχή...

Όταν ο κ. Λενοέλ συνήλθε άπό
το μεθύσι του, λογάριασε ότι θα
είχαν διανύσει έφίπποι ως τριάντα
χιλιόμετρα.

Τέλος το πρωί, όλοι σταμάτησαν
σε μία βουνοπλαγιά.

— Κύριε, είπε ο άρχηγός της συμ-
μορίας, κουραστήκατε πολύ, μά σκε-
φθήτε ότι έπρεπε να περσόουμε κα-
τά πλάτος δλόκληρη την Ιταλία.

— Έδώ θα μείνουμε; ρώτησε ά-
νήσυχος ο κ. Λενοέλ.

— Όχι, θα σάς πάμε σε μία ση-
λιά, όπου θα σάς φυλάνε οι γερον-
τότεροι σύντροφοί μας.

Όλα αυτά φαίνονταν άπίστευτα
μόναχα στα μελοδράματα ό λησταί
είνε τότο εύγενικοί.

Τόν άπασχολούσε άκόμη μία σκέ-
ψη. Τι ήταν αυτό το σήλαιο που
θα τους πηγαίναν με τη Ζινζινέ-
ττα. Τέλος ρώτησε γι' αυτό τον άρ-
χηγό της συμμορίας.

— Κύριε, του άπάντησεν έκείνος,
είνε ένα τεράστιο κοίλωμα που έχει
διάφορες στοές. Έκει θα σάς μετα-
φέρουμε τώρα άμέσως.

— Θα φύγουμε; ρώτησε ο κ. Λε-
νοέλ.

— Μάλιστα, του άπάντησε ο άρ-
χιζόντας συμμορίας, ο όποιος όνο-
ματι θα βρεθούμε στην άνάγκη να
σας δέσουμε στην άνάγκη να
πραγματικώς οι λησταί, έδωσαν
τους και έαλίζονταν. Μετά άρκετήν
ζευδιού τους.

— Κατεβάστε τους αλμαλώτους!
Τους κατέβασαν απ' τ' άλογα και
χωρίς όμεις και να λύσαντο πεζοί,
λι άπό τα μάτια. Έφτασαν έτσι στο
σήλαιο.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 16^{ου}

Το άγγελόμορφο παιδί του κόμητος ντέ Φ... Ο κουρασμένος ταξειδιώτης. Η άδιαθεσία του γιου
του οικοδεσποτού. Το βαλάντιό σου ή τη ζωή σου!... Μοιος ταν ό ληστής. Ένας δυστυχισμένος
πατέρας, δικαστής και όλημης. Η χάρις του Λουδοβίκου 16ου, κλπ.

του φώναζε:

— Άλτ! Το βαλάντιό σου ή τη
ζωή σου!

Ο ξένος είδε πως δεν πρόφτανε
να ξεφουλήσει και άφισε τον ληστή
να του πάρη το βαλάντιό του, το ρο-
λόι του, την χρυσή ταμπάκερα του
και έτι άλλο πολύτιμο είδος επάνω
του. Έν τω μεταξύ όμως, στο φως
της σελήνης, έέταξε με προσοχή το
πρόσωπο του κακοποιού, ο όποιος, έ-
ταν έσέπωσε τα λάφυρά του, τρύπω-
σε πάλι μέσ' στο δάσος και έγινε ά-
φαντος.

Ο ξένος έμεινε μία στιγμή άκίνη-
τος, διατάζοντας αν έπρεπε να συνε-
χίστην τον δρόμο του ή να ξαναγυρίσει
στο Σω. Προτίμησε το δεύτερο κι έ-
πειτα άπό λίγη ώρα χτυπούσε πάλι
την πόρτα της επάλους του κόμη-
τος Φ... ο όποιος έζυπνησε και πε-
τάχθηκε στο παράθυρο να ιδή ποιος
ήταν τέτοια ώρα.

— Έγώ είμαι πάλι, είπε ο ξένος.
Έγασα το λεωφορείο και έβάζω
πες. Άλλά στη μέση του δρόμου με

σαν πατέρας τα μέτρα που θα νομι-
σής κατάλληλα και να έμποδίσης το
δυστυχισμένο αυτό παιδί να γίνη χει-
ρότερος άκόμη. Συγχώρησε με, πα-
λή μου φίλε, γιά το χτύπημα αυτό
που σου δίνω και σκέψου ότι το κάνω
μόνο και μόνο γιά να περισώσω την
ευτυχία και την ύπόληψή της οικο-
γενείας σου.

Ο κόμης Φ... χτυπημένος απ' την
αποκάλυψη έκείνη, κατέδρασε χω-
ρίς να πη λέει στο δωμάτιό του, όπου
έμεινε άρκετήν ώρα θυσιζόμενος σε ζο-
φερούς λογισμούς. Έπειτα σηκώθη-
κε άπότομα και διευθύνθηκε προς το
δωμάτιο του γιου του. Όταν έφτα-
σε στην πόρτα, είδε πως το κλειδί ή-
ταν δαλμένο απ' έξω, πράγμα που
έσήμαινε πως ο γιός του είχε ξανα-
δύγει έξω και πως στον γυρισμό του
είχε έεχάσει να το ξαναπαρή μέσα.

Άνοιξε σιγά και μπήκε κρατών-
τας ένα κερύ στο χέρι. Είπε τον γιό
του να κοιμάται. Η πατρική του
καρδιά δεν ήθελε να πιστέψη στο έγ-
κλημα του γιου του και διατηρούσε
μπροστά στον πατέρα του και άρχισε
να φωνάζει: «Έλεος! Έλεος!».

Άλλά ο πατέρας άμειλίχτος, έβ-
γαλε ένα πιστόλι απ' την τσέπη του,
το γέμισε, έπειτα κίταξε μία στιγμή
το γιό του και πυροβόλησε, σκοπεύ-
οντας το κεφάλι του. Το άγγελόμορ-
φο πρόσωπο του νέου άνοιξε άμέσως
στην μέση απ' τα μολύδια με τα ό-
ποια ήταν γεμισμένο το πιστόλι.

Την άλλη μέρα ο κόμης Φ... ζή-
τησε ιδιαίτερη άκρόαση απ' τον Β-
σιλέα Λουδοβίκο 16ο και τρέμοντας
απ' την συγκίνηση, έέθεσε με όλες
τις λεπτομέρειες το έγκλημα του
γιου του και την τιμωρία που τοί
επέβαλε ο ίδιος.

Ο Βασιλέας συγκινήθηκε απ' την
δυστυχία του κόμητος και έδωσε δια-
ταγή ν' άποσιωπηθή ή ύπόθεσις.

Έτσι και η κόμηςσα Φ... δεν έ-
μαζε ποτέ την διαγωγή του γιου
της και τον πρόπο με τον όποιο επέ-
θανε. Γι' αυτό πέρασε όλη τη ζωή
της, κλαίγοντας γιά τον πρόωρο χα-
μό του, και ζήτηντας παρηγορία στην
ανάπη του σύζυγου της, χωρίς ποτέ
της να φαντάζεται ότι αυτός ο ίδιος
τόν είχε σκοτώσει.

... Όλόσπρες πάπιες λούζονται μέσα σ' αυτά πρόσχαρες...

έλθτεσταν κι' έπειδή φοβήθηκα μή-
πως μου συμβή τίποτε χειρότερο αν
γονείς του και τον ξένο, ανέβηκε στο
διαμέρισμά του γιά να πιαχιάσει. Ο
ξένος έμεινε πολλήν ώρα άκόμη κου-
θεντιάζοντας με τον οικοδεσπότη και
την γυναίκα και έπειτα, όταν πεία
άρχισε να νυχτώση σηκώθηκε να
έξω.

Την έποχή έκείνη η συγκοινωνία
δεν ήταν όπως σήμερα. Ο ξένος είχε
ταξιδέψει με το λεωφορείο που έ-
κανε μία φορά την μέρα και συγκι-
νονα μεταξύ Παρισιού και Σω. Ο-
ταν όμως βγήκε απ' το σπίτι του κό-
μητος Φ... το λεωφορείο είχε φύγει
και έπειδή δεν υπήρχε άλλος τρόπος,
έκίνησε πεζή γιά το Παρίσι.

Έν τω μεταξύ είχε σκοτεινιάσει,
άλλά ο ξένος έδίδεξε άρροβα. Στην μέ-
ση όμως του δρόμου, σε μία άπότομη
κμπή, είδε να πετάγεται ξαφνα
μπροστά του κάποιος άγνωστος, κα-
κοντυμένος, με το πρόσωπο κατα-
μουντζουρωμένο κρατώντας ένα δι-
καστικό στο χέρι του, ο όποιος
σού έλεω την αλήθεια γιά να λήθης.

— Άκούσε, φίλε μου. Πρέπει να
μάθης όλη την αλήθεια. Ο άνδρωπος
που με σταμάτησε στον δρόμο και με
λήστεψε είναι ο γιός σου. Κατάλα-
βαίνα ότι ή αποκάλυψη αυτή είναι
πολύ σκληρή γιά σένα και ίσως θη
έπρεπε να σου κρύψω την αλήθεια.

— Έλα μαζί μου! τόν είπει.
Και τον ώδήγησε στο ύπόγειο του
δένδρου, παιδί μου!..

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο Τριστάν Μπερνάρ, ο περίφημος
Γάλλος εύθυμογράφος έβγαλε μία μέ-
ρα περίπατο στο δάσος της Βουλώνης
το μικρότερο άπό τα έγγονάκια του,
ένα τετραπέρατο άγοράκι. Τό παιδά-
κι αυτό σ' όλο το διάστημα του περι-
πάτου δεν έπαυε να βουβαρίζη την
παπού του ή να σαρφά έρωτήσεις.

Ήτανς φθινόπωρο και οι δένδρωφ-
τείες του δάσους ήσαν γεμάτες άπό
παμένα φύλλα.

— Γιατί, παπού, ρώτησε άξαφ-
νικά, τα φύλλα είναι κόκκινα...

Ο Τριστάν Μπερνάρ τότε γάιδαψε
λίγο τη μακριά γενειάδα του και ά-
πάντησε:

— Ίσως γιά κείνα που είδανε να
γίνονται το καλοκαίρι, κάτω άπό τα
δένδρα, παιδί μου!..

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

[Τι ωφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμο δλον
κερδίση και ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ !...]
(Εὐαγγέλιον)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Δυνατόν, κύριε, ἀπάντησε ὁ νέος, νὰ μὴν τὸ μάθαις ἀκόμη. Ἡ γυναίκα σας...

— Τί ! φώναξε ὁ Πήτος. Ἡ γυναίκα μου ἔγινε ἀφαντὴ ; Μὴ χειρότερα !

Καὶ ὁ Πήτος ἄφηκε ἓνα ἀλλόκοτο γέλιο ποὺ τὸν ἐτάραξε σύγχορμον. Ἀπὸ τὸ γέλιο τοῦ αὐτοῦ ἐξύπνησε τὸ μωρὸ κ' ἔκλαιγε.

Ὁ Πήτος φαίνονταν σὰν τρελός, πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε τὸν Κάισαρα νὰ τὸν κυτάξῃ κατάπληκτος καὶ μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

— Τὴν ἔστειλα στὴν Ἀγγλία τὴ γυναίκα μου, εἶπε ὁ Πήτος, παύοντας νὰ γελᾷ. Ἐστὶν διέταξε ὁ γιὰτρὸς γιὰ τὴν ὑγεία της.

Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἦταν ρεπόρτερ, ἔβαλε τὸ σημειωματάριό του στὴν τσέπη καὶ χάρθηκε φοβισμένος μέσα στὸ πλῆθος.

— Ἀκουσε με, Πήτο, εἶπε τώρα ὁ Κάισαρας. Πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι, ποὺ δὲν σοῦ τὸ εἶχα εἰπῇ ποτέ. Ὅταν ἦσουν στὸ Κίμπερλν, αὐτὸς ὁ Ρόσσης Χριστιάνος πείραξε τρομερὰ τὸ κορίτσι.

— Ὁ Ρόσσης Χριστιάνος... Ὁ Ρόσσης Χριστιάνος... μουρμούρισε ὁ Πήτος καὶ σὲ λυγάνι, ἀφοῦ ἀνάχτηκε ἀπάνου ἀπότομα, κραύγασε :

— Τι ἔχει νὰ κάμῃ αὐτὸς μ' ἐμένα καὶ τὴ γυναίκα μου ! Τι εἶνε αὐτὰ ποὺ λές ;

Ὁ Κάισαρας ἔφυγε θυμωμένος. Ὑστερὰ ἔφυγαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ὁ Πήτος ἀφοῦ ἔμεινε μονάχος, πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Νάνσης τὸ μωρὸ καὶ τὸ κουνοῦσε νανουρίζοντάς το στὰ γόνατά του.

— Ἄν δὲν εἶχα κ' αὐτὸ τὸ ἀθῶο πλάσματάκι, ἔλεγε, νὰ τὸ πιάνω στὰ χέρια μου καὶ νὰ παρηγοριέμαι, σίγουρα θὰ τρελλανόμουν. Νάνι μωρὸ μου, νάνι χαϊδεμένο μου !...

— Ὅταν προχώρησε ἀρκετὰ ἡ νύχτα καὶ ἡ Νάνση μὲ τὸ μωρὸ κοιμήθηκαν, ὁ Πήτος σηκώθηκε καὶ πατώντας στίς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, βγήκε πάλι ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἦταν χλωμός... Τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Μπορεῖ ν' ἔρθῃ, μουρμούριζε μονάχος του, καὶ τότε θὰ

βουβαθοῦν ὅλες ἡ κακὲς γλώσσες.

Η ΑΓΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΝΟΧΟΥ

Τὸ ἴδιο αὐτὸ βράδυ ἡ θεῖσα Νάνα ἔλεγε στὸ Φίλιππο :

— Μοῦ κάνει ἐντύπωση ἡ συμπάθειά σου στὸν Πήτο. Εἶνε πραγματικὰ καλὴ καρδιά, ἀπλὸς σὰν παιδί, κάπως ἀμόρφωτος βέβαια, ὅμως...

— Ὁ Πήτος θεῖσα, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος, εἶνε πλασμένος γιὰ νάνα φίλος τοῦ καθενός.

— Ὑστερὰ ἔπιασαν ἄλλη συζήτηση. Ὁ Φίλιππος φαίνονταν πολὺ ἀνήσυχος καὶ στενοχωρημένος. Συλλογίζονταν τὸν Πήτο ποὺ δὲ θάρσινε τὴν γυναίκα του στὸ σπίτι, τὴν ἀπελπισία του, τὸ σπαραγμὸ του...

Μετὰ τὸ δείπνο πέρασαν στὴ σάλα. Ἡ θεῖσα Νάνα

— Ἀκουσε με, Πήτο, εἶπε τώρα ὁ Κάισαρας. Πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι, ποὺ δὲν σοῦ τὸ εἶχα εἰπῇ ποτέ. Ὅταν ἦσουν στὸ Κίμπερλν, αὐτὸς ὁ Ρόσσης Χριστιάνος πείραξε τρομερὰ τὸ κορίτσι.

— Ὁ Ρόσσης Χριστιάνος... Ὁ Ρόσσης Χριστιάνος... μουρμούρισε ὁ Πήτος καὶ σὲ λυγάνι, ἀφοῦ ἀνάχτηκε ἀπάνου ἀπότομα, κραύγασε :

— Τι ἔχει νὰ κάμῃ αὐτὸς μ' ἐμένα καὶ τὴ γυναίκα μου ! Τι εἶνε αὐτὰ ποὺ λές ;

Ὁ Κάισαρας ἔφυγε θυμωμένος. Ὑστερὰ ἔφυγαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ὁ Πήτος ἀφοῦ ἔμεινε μονάχος, πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Νάνσης τὸ μωρὸ καὶ τὸ κουνοῦσε νανουρίζοντάς το στὰ γόνατά του.

— Ἄν δὲν εἶχα κ' αὐτὸ τὸ ἀθῶο πλάσματάκι, ἔλεγε, νὰ τὸ πιάνω στὰ χέρια μου καὶ νὰ παρηγοριέμαι, σίγουρα θὰ τρελλανόμουν. Νάνι μωρὸ μου, νάνι χαϊδεμένο μου !...

— Ὅταν προχώρησε ἀρκετὰ ἡ νύχτα καὶ ἡ Νάνση μὲ τὸ μωρὸ κοιμήθηκαν, ὁ Πήτος σηκώθηκε καὶ πατώντας στίς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, βγήκε πάλι ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἦταν χλωμός... Τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Μπορεῖ ν' ἔρθῃ, μουρμούριζε μονάχος του, καὶ τότε θὰ

— Μπορεῖ ν' ἔρθῃ, μουρμούριζε μονάχος του, καὶ τότε θὰ

— Μπορεῖ ν' ἔρθῃ, μουρμούριζε μονάχος του, καὶ τότε θὰ

— Μπορεῖ ν' ἔρθῃ, μουρμούριζε μονάχος του, καὶ τότε θὰ

— Πιὲ λίγο κρασί παιδί μου. Εἶνε ἀπὸ τὴ σημερινή σου κούραση. Θὰ σοῦ περάσῃ. Πρέπει νὰ κοιμηθῇς πολὺ ἀποφθε.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος, πηγαίνω ἀμέσως τώρα νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ θεῖσα Νάνα τὸν ὠδήγησε στὸ ἀπάνου πάτωμα καὶ σπρώχνοντας μὴ πόρτα, τοῦ ἔδειξε τὸ δωμάτιο, ποὺ θὰ κοιμόταν.

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

πατήματα κάτου, εἶπε ὁ Φίλιππος.

— Ὁχι, ὅχι, δὲν εἶνε τίποτα. Ἀπόψε ἔχουν πολὺ τα-ραχτὴ τὰ νεῦρα σου.

Πέσε νὰ ἡσυχάσης. Ὅταν ἀποκοιμηθῇς, θάρθω πάλι νὰ ρίξω μιά ματιά.

Ἡ θεῖσα Νάνα καληνύχτης τὸ Φίλιππο κ' ἔφυγε.

Ὅταν ἔμεινε μόνος τοῦ Φίλιππος μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, ἓνας ἀόριστος τρόμος τὸν ἔπιασε. Ἡ κάμαρη αὐτὴ τοῦ φαίνονταν σὰν τάφος ὅπου ἦσαν θαμμένα τόσο νεκρὰ πράγματα :

Ἡ νειότη του ποὺ πέταξε, ἡ ἀθωότητά του ποὺ θανατώθηκε γιὰ πάντα, ἡ συνειδήσή του...

Εἶδε στὸν τοῖχο τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του, ὅταν ἀκόμα ἦταν νέα καὶ ὡραία κόρη. Ἀντι-κρύζοντάς τὴν ὁ Φίλιππος ἀνα-τοχίασε. Πιὲ πέρα κρέμονταν ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα του, μὲ μάτια ὀλοφώτεινα κ' ἓνα χαμόγελο στὰ χεῖλη. Μὰ δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἀντικρύσῃ. Εἶδε ἀκόμη στὴ γωνία τὸ κρεββάτακι, ὅπου κάποτε, ὅταν ἦσαν παιδιὰ, κοιμήθηκαν μαζί μὲ τὸν Πήτο. Ὅπου κ' ἂν ἐγύριζε τὰ μάτια του ἀντίκρυε τὸ φάντασμα τῆς περασμένης, τῆς χαμένης ζωῆς του, ποὺ πλανόταν στὸ δωμάτιο αὐτό...

Κάθησε τέλος στὸ τραπέζι κ' ἄνοιξε διάφορες παλιεὲς ἐπιστολές. Μέσα σ' αὐτὲς ἦταν καὶ μιά τοῦ Πήτου. Μὲ πόση ἀγάπη τοῦ γρά-φε !... Τὴν καλὸς ποῦταν πάντα ὁ Πήτος μαζί του !... Κι' αὐτὸς τοῦπερεν τὴν γυναίκα. Τὴν φρίκη !...

Ἐξαφνα νόμισε πὼς ἄκουσε χτυπήματα στὴν ἐξώπορτα. Περίμενε λίγο μὰ δὲν ἄκουσε κανένα θόρυβο. Κανένας δὲν πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Τότε κάλεσε τὴν ὑπηρετριά :

— Δὲν ἄκουσες χτυπήματα στὴν πόρτα, Μάρθα ;

— Ὁχι, κύριε, ἀπάντησε παρα-ξενεμένη ἡ κόρη.

— Παραξένο ! πολὺ παράξε-νο, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος. Μοῦ φάνηκε πὼς χτυποῦσε στὴν πόρ-τα ὁ κύριος Κίλλιαμ.

— Ἴσως, κύριε. Θέλετε νὰ κα-τεβῶ νὰ ἰδῶ ;

— Ὁχι, ὅχι. Βούλζαν τ' αὐ-τιά μου ἀποφθε καὶ ἴσως μοῦ φά-νηκε πὼς ἄκουσα χτυπήματα, χωρὶς νὰ χτυπᾷ κανεὶς. Ναι...

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο ὅμως ὁ Φί-λιππος ἄκουσε κουβέντες στὸ κά-τω δωμάτιο. Εξώχριστε τὴ φωνὴ τοῦ Πήτου. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ γε-λιόταν. Ἀνοίξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα καὶ ἀφουγκράσθηκε. Ἦταν πράγματι ὁ Πήτος. Εἶπε κάτι καὶ ἔφυγε ἀμέσως.

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

— Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΝΤΕ ΦΑΓΙΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Τὸ πιὸ ἀστείον ὅμως εἶνε, εἶπε ἡ Ὁδέττη, ὅτι καὶ ἡ Ἐντὲ εἶνε ἐσ-τρελλωμένη ὅσο καὶ σὴν τὸν κ. Ρενώ.

— Ἀ... Ναι... Ἀκουσε τί μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου : «Ὅτι κ' ἂν λές πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷ ὁ κ. Ρενώ, δὲν τὸ πιστεύω... Ἄν ἦταν ἐρωτευμέ-νος μὲ ἄλλήν δὲ θὰ μπορούσε νὰ ὑ-ποκρίνεται τόσο καλὰ ὅτι ἀγαπᾷ κ' ἐμένα...»

— Δυστυχισμένη Ἐντὲ !... εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Γαβριέλλα... Εἶ-νε κακὸ αὐτὸ ποὺ κάναμε, Ὁδέτ-τη... Χρησιμοποίησαμε τὴν ἀγάπῃ της γιὰ νὰ μοιρεῖ ὁ κ. Ρενώ νάρε-ται συχνὰ στὸν πύργο...

— Μὰ, δὲν πειράζει !... Ἐκεῖνη φαντάζεται ὅτι τὴν ἀγαπᾷ !... Τὴν ἔξω καλὰ !... Ἀμα δεῖ πὼς τοῦ κάκου χάνει τὸν καιρὸ της, θὰ γε-λάσῃ μόνη της πρῶτη...

— Δὲν κάνει ὅστόσο νάντιλφθῃ γογγύρα ὅτι ὁ κ. Ρενώ τὴν κοροῖ-δεύει.

— Ὁχι !... Ὁχι, βέβαια !... Πολὺ περισσότερο μάλιστα, γιατί ὁ Ἐντὲ τῆς μίλησε χθὲς τὸ βράδυ. Τῆς εἶπε ὅτι «εἰς ποὺ εἶπε καὶ σὲ μᾶς : ὅτι δηλαδὴ, ἂν πραγματικὸς τὴν θέ-λει ὁ Ρενώ, αὐτὸς μὲ μεγάλη του εὐχαιρίστηση θὰ τὴν προκοδοιοῦσε...»

— Ἀ ! Ἀ !... ἡ ἀδελφή μου νὰ παντοε-φθῇ τὸν κ. Ρενώ ντὲ Κουσὺ !... Δὲν γελάς καὶ σὺ μ' αὐτὸ !...

— Ὡστόσο, Ὁδέττη, πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό...

— Καὶ σὺ !... Καὶ σὺ !... Τὶ θὰ κάνης τότε !... Ἐσὺ ποὺ εἶσαι παν-τρεμένη !

— Μὰ αὐτὸ εἶν' ἓνας λόγος πα-ραπάνω γιὰ νὰ φερθῶ τίμα... Καὶ ἦταν πολὺ κακὸ ποὺ ὁ κ. Ρενώ ἄ-κουσε τὴ συνομιλίαν μὰ ἔβλεπε στὴν ταράτσαν...

— Ὡστε μετανοεῖς κιόλας !... Ἄν εἶνε ἔτσι, μὴ δεχθῇς τὸν κ. Ρενώ, ὅταν θὰ ξανάρθῃ... Ἀφῆσέ τὸν στὴν Ἐντὲ του...

— Στὴν Ἐντὲ του !...

— Φυσικά, ἄμα χάσῃ ἐσένα, θὰ περιοριστῇ σ' ἐκεῖνη... Ὡστόσο μοῦ φαίνεται ὅτι ἓνα τέτοιο πρᾶγμα θὰ ληστούσε ἐξαιρετικὰ τὸν κ. Ρενώ...

— Ναι, ἀλλὰ ποῦ θὰ μὲ ὠδηγήσῃ ὁ ἔρως μου αὐτός !...

— Θὰ δοῦμε !... Τώρα... δὲν εἶ-σαι κουρασμένη ἐσὺ... Ἐγὼ κλείνω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴ νύστα...

— Κοιμήσου, ἂν θέλῃς... Ἐγὼ δὲν σ' ἐμποδίζω...

— Καὶ σὺ, θὰ ὀνειρευθῇς τὸν Ρενώ σου... τὸν ὁρατο σου Ρενώ !... Ναι, ναι, εἶνε πολὺ ὁρατός καὶ πρέ-πει νάσαι ὑπερήφανη γιατί σ' ἀ-γαπᾷ...

— Ὁδέττη !...

— Τί !... Μήπως τὸν βοίσκεις ἀ-σχημὸ τώρα !... Ἐ λοιπόν, τί εἶπες ;

— Καί !...

— Κλαίω, γιατί προαποθάνομαι ὅτι τὸ πάθος μου αὐτὸ ποὺ μὲ φλο-γίζει, θὰ γίνῃ αἰτία τῆς καταστρο-φῆς μου.

— Μὰ... Ἀμα λάβῃς τὰ μέτρα σου καὶ δὲ μάθῃ τίποτε ὁ σύζυγός σου, τί ἔχεις νὰ φοβῇς !... Ἐλα, ἀκούσας τὰ ὡραία σου μῦθα... καὶ κλείσ' τα καὶ κοιμήσου, κοντὰ μου... Σοῦ εὐχόμαι ὅλη τὴν νύχτα νὰ ὀνει-ρεῖσαι τὸν ὁρατο σου Ρενώ...

— Σάπα, Ὁδέττη, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !... Σάπα !...

Πὼς μπορούσε ἡ Γαβριέλλα νὰ μὴν ὑποκύβῃ στὸν ἔρωτά της, ἔσ-τρελλωμένη καθὼς ἦταν μὲ τὸν κ. Ρενώ καὶ μὲ τίς δόλιες συμβουλὰς τῆς Ὁδέττης :

Ὁ Κλαύδιος Τίρου, ὁ γιὰτρὸς τοῦ πύργου, προθυμοποιήθηκε εὐκόλα νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ ζήτησε ἡ πυργόδεσποινα : ἀγαποῦσε πολὺ τὰ λεπτὰ ὁ Κλαύδιος Τίρου, καὶ γιὰ πενήντα χρυσὰ σκ' ὕδα, συγκατένευ-σε, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ καθόλου γιὰ τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν ὁποία ἐκεῖ-νη τοῦ ζήτησε τὴν περίεργη αὐτὴ ἐκδούλευση, νὰ πῇ στὸν ἀρχοντα ντὲ Φαγιέλ ὅτι ἡ πυργόδεσποινα Γαβριέλλα εἶχε ἀνάγκη ἀναπαύσε-ως... ἀπολύτως ἀναπαύσεως καὶ ὅτι ἐπὶ πέντε-ἕξι ἑβδομάδες τουλάχιστον δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ καθόλου τὴ σύζυγό του.

Ὁ Ἐντὲ ντὲ Φαγιέλ μολονότι λυπήθηκε πολὺ γι' αὐτὸ, λυπήθηκε διπλά γιατί νόμιζε πὼς ἡ Γαβριέλ-λα ἦταν πραγματικὰ ἀρρωστή καὶ

πρὸς αὐτὴν ἦταν μὲ τὸν κ. Ρενώ καὶ μὲ τίς δόλιες συμβουλὰς τῆς Ὁδέττης :

Ὁ Κλαύδιος Τίρου, ὁ γιὰτρὸς τοῦ πύργου, προθυμοποιήθηκε εὐκόλα νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ ζήτησε ἡ πυργόδεσποινα : ἀγαποῦσε πολὺ τὰ λεπτὰ ὁ Κλαύδιος Τίρου, καὶ γιὰ πενήντα

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΕΝ

ΜΙΑ ΑΔΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κάθε φορά που φθάνουν τα Χριστούγεννα, η μεγάλη αυτή γιορτή της Χριστιανοσύνης, μου φέρνουν στο νου την ανά νηστ' δροματική ιστορία που έτυχε να μου διηγηθούν κάποτε.

Θ' άπορῶ να χαρακτηρίσω τη διαγωγή της ταπεινής γυναικας για την οποία θα σας μιλήσω παρακάτω, γιατί τα συνήθημένα έπίθετα τα οποία δίνουμε σε παρόμοιες πράξεις ήρωϊσμού μ' αταπαλνρήσεως, μου φαίνονται μικρά.

Την λέγανε Ελίσα, κ' είχε παντρευθ' έναν απ' οίκο σιδηροδρομικό φυλάκα. Είχε γεννηθ' στην Αλσατία, ήταν δηλαδή δυο φορές Γαλλίδα, γ.α.τι οι οίκογένειες της μετά την κατοχή είχε εκπαιρευθ' για να ακολουθήσουν την τύχη της Γαλλικής σημαίας. Οι γονείς της είχαν πεθάνει και τον περασμένο χρόνο η μονακριβή αδελφή της, πεθαίνοντας κ' αυτή, της εμπιστευτηκε πριν ξεφυγήσει το δυστυχισμένο κοριτσάκι της, που ήταν τυφλό εκ γενετής. 'Η Ελίσα της δούλεψε πως θα τ'όκανε παιδί της, και έτσι η μελλοθάλασα ξεψύχησε ήσυχη, γιατί απ' όσα είδαν τα μάτια της στην τελευταία της αγωνία, βεβαιώθηκε πως πράγματι η αδελφή της θα κρατούσε τον όμοιο και θ' αντέφερε το παιδί της σαν δικό της.

Ο άνδρας της Ελίσας ήταν ένας πολύ καλός άνθρωπος, και όταν η γυναίκα του γύρισε στο σπίτι, κρατώντας το ανάλαφρο εκείνο φορτίο, βαρύνοντας γιατί ήταν ένα παιδί τυφλό, φίλησε τρυφερά το κοριτσάκι της, πεθαμένης κουνιάδας του και το έβαλε κοντά στην κούνια, που κοιμότανε το δικό του παιδί. Τα μ' ένα λόγια που έλεγε ήταν τα εξής: «Ε, από σήμερα άρχουμε δυο παιδιά, αυτό είνε όλο».

Και τα δύο μωρά είχαν την ίδια ηλικία. Ζούσαν έτσι μαζί πρό δυο χρόνων και όταν έφθασαν τα Χριστούγεννα, κατά τα οποία συνέβη η ιστορία που θα σας διηγηθώ, ήταν το καθένα τους τεσσάρων χρόνων.

Η αγάπη των παιδιών μεταξύ τους ήταν κάτι πολύ σημαντικό.

Το αγοράκι έλάτρευε την αδελφούλα του, την προστάτευε και την οδηγούσε, ενώ το θοφανό κοριτσάκι πάλι δεν μπορούσε να κάνει χωρίς τον αδελφάκι της.

Δεν μπορούσαν όμως να παίξουν όλα τα παιχνίδια, γιατί τα περισσότερα παιχνίδια χρειάζονταν τρέξιμο και το κοριτσάκι δεν μπορούσε να τρέξει γιατί ήταν το καμένο τυφλό. Έτσι τα φτωχά εκείνα παιδιά περνούσαν τον περισσότερο καιρό τους ξεπλωμένα χάμο, το ένα κοντά στο άλλο, και έπαιζαν ευχάριστα ένα και χαρούμενα, φτάνει που ήταν μαζί.

Τ' αγοράκι, μ' ένα τρόπο εντελώς δικό του, διηγόταν, περιέγραφε στο κοριτσάκι τα πράγματα τα οποία εκείνο δεν ήμπορε να δει.

Η μεγαλύτερή τους άσχολία κ' ευχαιόταν ήταν το πέρασμα των τριάντων που δεν έπαινε από το πρωί ως το βράδυ. Ο

θόρυβος των βαγονιών και η λάμψη των φαναριών, δεν τους κούραζε καθόλου την περιέργεια. Τους φαινότανε σαν ένα θεϊκό πελώριο που έβγαινε απ' τα ρουθούνια του φλόγες και έκανε τη γη να τρέμει με το φοβερό του περπάτημα. Η γουμμή του τριάντου, εκ' κοντά σ' ο φυλάκιο, έκανε μια άτόμη στροφή, και έτσι τα τριάντα λίγα λεπτά πριν περάσουν παρουσιάζονταν ξαφνικά, τρέχοντας με μεγάλη ταχύτητα.

Και το τυφλό κοριτσάκι, μολ' νύχι δεν έβλεπε, ωστόσο κάθε φορά που βρισκόταν απέναντι στο φως το δυνατό των φαναριών του τριάντου, ξελάμπαζε. 'Εκείνη την ώρα που τα συλλογιζότανε όλα αυτά, μια δόλιχη ήσυχια βασίλευε γύρω της. Μόνον το μόνιμο τικ-τάκ του μεγάλου ξύλινου ρολογιού τρυγούσανε το τραγούδι του χρόνου που περνάει του χρόνου του αδιόφορου στίς ανθρώπινες θλίψεις και χαρές, που δεν μπορεί κανείς να το άνακόνη των άσυχων οράσεων του δρόμου του!

Εξάφνα, ό νύχτης της Ελίσας, έξ' οφ' υς απ' τις σκέψεις που την έπληθαισε, όπως ήταν έθιμο στην πατρίδα της, έαι πού να ξεχωρίζουν το τυφλό κοριτσάκι τη λάμψη τους. Είχε συνουσιώσει και η νύχτα ζύγαν. Η Ελίσα είχε μείνει μόνη της μέσ' στο σπίτι, γιατί ο άνδρας της δούλευε διορθώνοντας τη γραμμή, έκαστο μέτρα πιο πέρα απ' το φυλάκιο. Τα παιδιά τα είχε στείλει έξω για να παίζουν, γιατί ήθελε να μη δουν τις προετοιμασίες της, για να τους κάνει μια ευχάριστη έκπληξη.

Δεν άνησυχούσε όμως γ' αυτά, γιατί ήξερε πως θα καθόντουσαν στον κηπάκο πίσω απ' το φυλάκιο, εκεί που περνούσαν όλη τους την ήμερα παίζοντας.

Και το τριάνο είχε προβεί απ' τη φοβερή ταχύτητα, που δεν θα μπορούσε κομμάτι δύναμης σ' ένα κόμμο να τη συγκρατήσει.

Ήταν ο θάνατος, ο ίδιος ο θάνατος που την έ-κυνταζε με το πελώριο και άπαίσιο

μάτι της μηχανής, ο άδυσώπητος θάνατος, που θα σπάραιζε και τα δυο ης παιδιά.

Μά όχι!... Μπορούσε να τρέξει στη γραμμή και να σώσει ένα παιδί, τουλάχιστον... Ποιός όμως; Δεν ήταν το ένα κοντά στο άλλο για να μωρήσει να τ' άρπάξει και τα δύο.

Τί έγινε εκείνη τη στιγμή μέσ' στο μυαλό της; Δεν ξέρω. Ο Θεός και η ψυχή της μονάχα το ξέρουν. Έτρεξε κατ' ευθέειον προς το τυφλό κοριτσάκι, το άραξε και το τράβηξε έξω από τη γραμμή τη στιγμή ακριβώς που έφτανε το τριάνο μωγυζοντας. Συγχρόνως φώναξε στο παιδί της, με μια φωνή που δεν είχε τίποτε το ά-θωπινό: «Σήκω!... Σήκω!...». Το παιδί δεν κατάλαβε περι τίνος έπρόκειτο. Είχε μείνει απ' ληθωμένο και άκνηστο από τον κίνδυνο. Δεν έσάλεψε καθόλου.

Η φτωχή Ελίσα λιπθύμισε τη στιγμή ακριβώς που το τριάνο έφθανε πάνω απ' το παιδί της.

Όταν σιηήλθε, ο άνδρας της βρισκόταν κοντ' της και κρατούσε σ' α χέρι του το αγοράκι του, που σιηήλθε μόνο του, ακριβώς γιατί ήταν πολύ μικρό και είχε β' εθεί κάτω σ' η μέση απ' τις γραμμές, έτ' η π' το τριάνο πέρασε από πάνω του χωρίς να τ' άγγιξει. Ακούγοντας τη φωνή της ο άνδρας της έτρεξε κοντά της και προσπάθησε να την σιηεφέρει, χωρίς κ' αυτός να ξέρει καλά-καλά τί τραγωδία είχε διαδραματισθεί. Ήταν κ' αυτός κατακίτρινος γιατί είχε νοιώσει το φτερούγισμα του άγγελου του θανάτου.

Όταν συν έθε τέλος η Ελίσα, έτρεμε και μόλις κρατιόταν σ' α κ'όδα. Γύρισε μ' ές' τον άντρα της στο σπίτι. Και όταν έλθε εκεί τα κεράνια του Χριστουγεννιάτικου διητρού, που λίγο έλειψε να βιστήξουν από περισσοί-ρο απ' τη ζωή των παιδιών της, άρχισε να κλαίει από μια άπεραντη ευχαιωσίνη προς το νεογέννητο Θεό που τα είχε σώσει.

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ο «σιγματισμός» με πυρωμένο αίδερο, έθεωρε ο πάντοτε στην Εθ'ρώπη ως τιμήρα άμνητική. Στη Γαλλία έξαφνα σ'ιγματίζαν άλλοτε μόνο τους ληστές.

Στο 'Ινδικό Βασίλειο όμως της Καρνάτης δεν άκυρατεί η αιτή κάθε πόλεμος, υπάρχει πάντοτε το σίδερο πυρακτωμένο, το οποίο ένα βολίζει τις τρεις κυριότερες θεότητες του τόπου. Και οι πλούσιοι άρχοντες της πόλεως, γιατί οι ιερείς πληρώνονται άκριβότατα για να δώσουν να κόμουν στην την τιμή»

σε κάποιον-θεοφρόν ως άκον άσων άριστοκαμικό-τις το να σπείσουν να «σιγματισθούν» με το πυρακτωμένο αυτό σίδερο!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΘΙΜΟΥΠΙΑ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΥΛΗ

Η άναμνήσεις του Ναπολέοντος και του Βασιλέως 'Ηλίου. Το πρώην έθνημα του Λευδοβίκου 14ου. Ο ύπασιπτης που είχε το δικαίωμα ν' άγγιξη τα πόδια του βασιλέως. Η βασιλική ρούπα ντ' κάμαρα. Η ιερετελασία του νηψίματος. Αί έπιστολαί του βασιλέως. Πώς έτρωγε ο Έρρίκος 4ος. Η λαίμαργία του και τα σκέρδα.

Παρα την άνθησι της δημοκρατίας ιδέας στη σημερινή Γαλλία, οι Γάλλοι και προπαντός οι ιστορικοί τους, δεν έπαψαν ποτέ να μελετούν και να στρέφουν την προσοχή τους προς τα χρόνια που βασίλευαν στην πατρίδα τους οι Βουρβωνοί της Αυτοκρατορίας του Ναπολέοντος. Μπορεί μάλιστα να πη κανείς ότι το μεγαλύτερο άδιαφέρον των ιστορικών συγγραφέων οι εποχές κατά τις όποιες το πολιτεύμα της Γαλλίας ήταν άπολυταρχική μοναρχία. Γι' αυτό η άναμνήσεις του Λουδοβίκου ΙΑ' και του Μεγάλου Ναπολέοντος επικήνουν κάθε άλλη περίοδο της ιστορίας της Γαλλίας. Οι ντόπιοι και οι ξένοι έπισκέπτονται το Λονδρό, το Φονταινερπλώ και τις Βερσαλλίες, άκούουν τους έπιμελητές των περιφημών αυτών άνακτόρων και τους άδωνους των να τους εξηγήουν, δείχνοντας τους διάφορα διαμερίσματα. 'Εδώ κοιμήθηκε ο Ναπολέων, έδώ ο Βασιλέως 'Ηλιος διασκέδαζε με την κυρία Μαιντενόν και εκεί έλλαγιε η 'Ιστορία όταν την έγκατέλειπε Ναπολέων.

Όλοι, και προπάντων οι ξένοι, οι όποιοι κατά έκατοντάδες χιλιάδων, έπισκέπτονται κάθε χρόνο την Γαλλία δεν ένδιαφέρουν παρά μόνο, τις δυο μεγάλες αυτές περιόδους της Γαλλικής ιστορίας, τις όποιες έξ' άλλου έέρουν σχετικώς από τα σχολεία και δεν δίνουν καμμία ποσοτή στο σύμωνα μνημεία. 'Ισως οι έξ' υς, έπως και οι Γάλλοι, να έχουν καθόλου άδικον σ' αυτό. Η ζωή των νεωτέρων χρόνων, κατά τους όποιους η πολιτική και τα οικονομικά ζητήματα παίζουν πολύ σπουδαίο ρόλο, είναι τόσο άνιστη και την έχουμε όλοι τόσο βαρεθή, ώστε δικαίως έπιζητεί κανείς την εύκαιρία να ξεχάσει το παρόν, θυθίζμενος στί-ρωμαντικές άναμνήσεις του παρελθόντος. Και είναι σ' όλους γνωστό ότι η ιστορία της Γαλλικής Αύλης είναι γεμάτη από ρομαντισμό και παρουσιάζει πάντοτε ζωηρό ένδιαφέρον. Έκτός αυτού όμως και από καθαώς ιστορικής άπόψης η Γαλλική Αύλη υπήρξε πάντοτε ένδιαφέρουσα για την άυστηρή έθιμοτυπία της και τα περίεργα έθιμά της.

Για να αντίληφθ' η κανείς σε ποιο βαθμό είχε εξελιχθ' η άυστηρότης της έθιμοτυπίας στη Γαλλική Αύλη, φανέει να λάβη υπ' όψει του την τελευταία η οποία έμνησταν κάθε πρωί, όταν έξυπνούσε ο Βασιλέως Λουδοβίκος ΙΑ', τον όποιο η Ιστορία άπεκάλεσε Βασιλέα 'Ηλιον. Μόλις λοιπόν ο Βασιλέως άνοιγε τα μάτια του ο ένας θαλαμηπόλος ο όποιος σ' όλη τη διάρκεια του Βασιλικού ύπνου στεκόταν άκίνητος σ' ένα άγαλμα σε κάποια γωνία του δωματίου, πίσω από ένα παραβάν, έτοχε και είδοποιούσε τον πρώτον ύπασιπτη. Ο ύπασιπτης αϊτός που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο, έτοχε άμέσως στην κοδδοκακάμαρα του Βασιλέως και του οσοούσε τις παντούλες. Αϊτός μόνο είχε το δικαίωμα να έγγιξη τα πόδια του Βασιλέως!

Ο Λουδοβίκος άσοι περνούσαν λίγο για να ξεκουράσει από τον ίδιο άκριβώς τρόπο ποσώσους το

πνο, καθόταν έπειτα στη μέση του κρεβατιού του. Άμέσως προσηχοντο τρεις άνώτεροι άξιωματικοί της Αύλης οι όποιοι τον έγνυναν. Αλλάδη του φορούσαν την ρούπα του, η όπως θα λέγαμε σήμερα, την πιτζάμα του. Οι τρεις αυτοί αϊτικοί έφηναν έπειτα, κάνοντας θαύματα ύποκλίσεις. Τότε έμπαιναν στο βασιλικό δωμάτιο άλλοι τρεις αϊτικοί, οι όποιοι δεν είχαν άλλο ποσώσιμό παρά να βοθήσουν την Αύτο Μεγαλειότητα να φορέσει το παντελόνι της.

Έτσι απ' αυτό, η τελετή του βασιλικού ντυσίματος, έπαινε εξαιρετική σπουδαιότητα. Ο Λουδοβίκος έπρόκειτο να νιφθ'! Έφθανε τότε ο Αύλαρχος με την έπίσημη στολή του και συνοδευόμενος από την ακολουία του και τοποθετούσε στη μέση του δωματίου μια πολυθρόνα, άπάνω στην όποια καθόταν ο Βασιλέως. Οι εύγενείς, οι όποιοι άποτελούσαν την ακολουθία του Αύλαρχου, μετέφεραν τον νιπτήρα μπρος στο Βασιλέα, στα γόνατα του όποιο ο αύλαρ-

χόλοιπο ντύσιμο του Βασιλέως. Κάθε κίνηση, κάθε λέξη, κάθε ύποκλίσις ήταν άυστηρώς καθορισμένη από πριν και κανείς δεν μπορούσε να άλλάξει το παραμικρό. Γι' αυτό ο περίφημος Σαιν - Σιμόν δεν είχε καθόλου άδικο, όταν έγραφε: «Άρκεί να έχη κανείς έμπρός του ένα έγχειρίδιο της έθιμοτυπίας και ένα ρολόι, για να μαντεύση ποιά ακριβώς κίνησιιν κάνει ο Βασιλέως της Γαλλίας σε μια ορισμένη στιγμή της ήμερας, έστω και αν βρίσκεται σε άπόστασι χιλίων λευγών από το Παρίσι».

Περιεργότατος επίσης ο τόπος με τον όποιο έγραφε ο Βασιλέως Λουδοβίκος ΙΑ'. σ' άλλους Βασιλείς συναδέλφους του. Η Βασιλική έπιστολή της περιόδου εκείνης ένοιάζοντο με ιδιαίτερο τυπικό και έφτανε μόνο η παράλειψι ενός τύπου άσημάντου και γελίου για την έποχή της, για να σχιή η έπιστολή και να τιμωρηθ' άυστηρώς ο συντάκτης της, ο όποιος είχε είδικους τίτλους και ποσώμια.

Το λεκτικό, το όποιον έχρησιμοποίητο στί: Βασιλικές έπιστολές προς τον Πάπα ήταν άπλοστατον και αβ'το γιατί ο Βασιλέως 'Ηλιος θεωρούσε τον εαυτό του ως υιόν του Ποντίφικος, αϊ δε μεταξ' πατρός και υιού έπιστολές έπρεπε να είναι άπλες. Ο άλλος όμως έγραφε προς τον Αυτοκράτορα του Γερμανικού Κράτους, τότε η φροσολογία ήταν άλλη. Από μια έπιστολή η όποια σώζεται στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας, παραλαβάνουμε την ακόλουθη φράσι, με την όποια αϊτή άγγιζει:

«Υψηλότατε, ένδοξότατε και ισχυρότατε Μονάρχα, άμνηντότατε και προσφιλέστατε άδελφε και έξάδελφε».

Ο αϊτός τύπος έχρησιμοποίητο και για τον Βασιλέα της Πολωνίας. Η έπιστολή προς τον Βασιλέα της Αγγλίας είχε καμμία μικρή και άσημαντη διαφορά στο λεκτικόν, στην διαφορά όμως αϊτή έδιδετο έμμεση σημασία. Αλλάδη άντι της σόφισας άναμνηστικής και προσφιλέστατος έξάδελφον έφθετο η φράσις «άμνηντότατε και προσφιλέστατε».

Ιδιαίτερα όμως ποσώσι κατεβάλλοι για τον Βασιλέα της Πολωνίας. Η έπιστολή προς τον Βασιλέα της Αγγλίας είχε καμμία μικρή και άσημαντη διαφορά στο λεκτικόν, στην διαφορά όμως αϊτή έδιδετο έμμεση σημασία. Αλλάδη άντι της σόφισας άναμνηστικής και προσφιλέστατος έξάδελφον έφθετο η φράσις «άμνηντότατε και προσφιλέστατε».

λετο στην σύνταξι των έπιστολών προς τον Αυτοκράτορα της Ρωσίας, προς τον όποιο ο Βασιλέως 'Ηλιος έγραφε: «Ένδοξότατε, πανίσχυρος και λαμπρότατε ήγεμών, κάλλιστε και προσφιλέστατε έξάδελφε, χείρες και η εύτυχία ούδέποτε να σε έγκαταλείπην». Οι τύποι όμως αϊτοί δεν μπορούσε να είναι άρκετοι για τους Μονάρχας και τους ήγεμόνας της Ανατολής οι όποιοι ήταν συνήθως οι σε ύπερβολικούς επαίνους. Προς τον Σουλτάνον της Τουρκίας, παραδείγματος χάριν, ο Λουδοβίκος, έγραφε: «Υψηλότατε, ισχυρότατε, μεγαλοπρεπέστατε, άήττητες ήγεμών, μεγάλες αυτοκράτωρ των Μουσουλμάνων, προς τον όποιον ο Θεός έδωκε σε όλας τας άρετάς και όλα τα προσημεία, είδε να παρατείνεται η ζωή σου εν μέσφ δόξης, τιμών και εύδαιμονίας».

Έκει όμως όπου η έθιμοτυπία έφθανε στο κατακόρυφο ήταν τα έπίσημα γεύματα. Ιδιαίτερα γραφικότητα παρουσιάζουν τα γεύματα του Έρρίκου Δ', ο όποιος έδούλευε κατά την περίοδο των μεγάλων θρησκευτικών έμφυλιων πολέμων. Μόνον του ο Έρρίκος Δ' είχε κανονιστή την έθιμοτυπία των γευμάτων του. Ακριβώς πίσω από το καθίσμα στο όποιο καθόταν, στεκόταν ένας παπάς, ο όποιος, καθ' όλη τη διάρκεια του γεύματος επεκαλείτο την εύλογίαν του Θεού επί του Βασιλέως. Δύο τοξότες προηγουντο από τους ύπνους, οι όποιοι μετέφεραν τα σανιτιά, κατόπιν δε ακολουθούσαν οι θαλαμηπόλοι κρατώντας άσημένιους δίσκους, άπάνω στους όποιους βρισκόταν το ψωμί. Έπειτα έρχόντουσαν εκείνοι που κρατούσαν το κρασί και όλη δε η πομπή έκλεινε με άλλους δύο ένδελους τοξότες.

Ο Βασιλέως δεν έτρωγε και δεν έπινε τίποτε αν ποτέ ο γιατρός του δεν έδοχίμαζε τα πάντα. Άνα ο γιατρός έδιδε την άδεια, ο λαίμαργος έκείνος Βασιλέως αρχόνταν με βουλή σ' α φαντασία και κατεβόγγιζε μεγάλες ποσότητες, τρώγοντας πάντοτε και άφθονα σκέρδα. Για τον λόγο αϊτό το αλτσίζ της σίγκυγος του Μαρία των Μεδίκων έλεγε στην κυρίαν των τιμών της ότι την πρώτην νύχτα του γάμου της δεν μπόρεσε να πληρώσει τον Βασιλέα εξ αιτίας της φοικώδους όσμης του σκέρδου που είχε φάει.

Το ζήτημα του Αυτοκράτορος

Στην Μαγγολία υπήρχαν άλλοτε η συνήθεια να ζυγίζουν τον Αυτοκράτορα κάθε Προτοχρονιά. Αυτό το έκαναν για να ύπενωθίζουν στον Μονάρχη τους ότι, αν και Αυτοκράτορας, άδυνατίζεν έντούτοις, η επάχαινε και αϊτός, σαν τον κοινότερο από τους ύπηκόους του.

ΤΗ ^{ΟΡΙΑ}
ΕΚΔΟΤΑ ΣΟΦΩΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

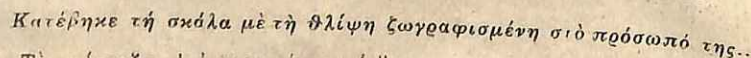
νήνα ἔγγραφο ἢ ἄλλο χαρτί ταν
τητος. Τὸ μόνο ποὺ βρέθηκε σὲ μι
τσέπη της ἦταν ἕνας φακέλλος με
ἐκαστὸ φράγμα μέσα. Ἐίπε παντα
λοιπὸν πὼς οἱ λόγοι τῆς ἀποστολ

111 KAC

...σαν ἀγέροχα τὸ
κατὸ τοῦ στομαχίου
κεφάλι του καὶ ἀ-
ξανάπε ἄλλη μί-

... — Με γὰρ λειότατος,
προϊμῆναι νὰ ἐμπνευ-
σθῶ ἀπὸ τὴν ἐκστρα-

τοῦ
ἀπο
πὺλ

—Οόσιστε, καθόστε. Αὐτὴ τὴν πολυθρόνην, εἶπε. Αἰσθῆναι πῶς τὰ περὶ αὐτῆς. Καλὰ πάντοτε, αἶ.

αληθηνιστικοί, διότι κάθε τόσο
 σου την ρωτούν, ή άγνωστη
 επαναλαμβάνει ότι «εχασε
 τον», αλλά του κάποιου ο

ητος και δακρυα ανθεβαινουν στο | συ
για της..... φ

Χατόπιν τραβήχτη-
ως την πόρτα, ἐ-
ρσεν ἀγερόχα το
κατόπιν του παρθε-
τοίμασής, Λερερσί, τιμ
καμιά νέα σου τραγω-
δοί, i
— Με γα λει ό τ ε, το

α παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
εἰλουν κατάλογον τῶν πρὸς
τὰς βιβλίων των, ὁδὸς Λέκα 7.

Τὸ φάντασμα τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Ἡ τραγικὴ νύχτα. Ἐὖ ὄραμα τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἡ ἀλλεπάλληλος ἐμφανί-
σεις τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου. Ἡ πολιορκία τῆς Καπούης καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἑλλήνου Ρογήρου. Πῶς ἐσώθη ὁ κόμης Σέργιος. Ἡ γυ-
ναίκα τοῦ Μαλλεμπράν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἐπιμένει... κλπ. κλπ.

το, αν δεν ήθελε να συλληφθεί αιχ-
μάλωτος. Ἀμέσως ο κόμης Ρογρόθης
πετάχτηκε ἀπ' το κρεβάτι του, ντυ-
θηκε γρήγορα - γρήγορα, καθάλισ-
το αλγοῦ του κ' έστρεψε στό στρατό-
πέδου του, όπου διέταξε γενικό συνα-
γεροῦ. Τότε εἶδαν ότι ο πολιορκω-
μένος τῆς Καπούθης εἶχε βγῆ ἔξω
ἀπό τὰ τείχη τῆς πόλεως του καί
εἶχαν ἐναντί μὲ τους ἄνδρες του Σερ-
βίον, σφεδριόζοντας νὰ ἐπιτεοῦν ἐναν-
τίον τους τὴν ὥρα που θὰ κοινοῦντο
οἱ Μάγιστροι ἐπὶ τῶν πολεμικῶν

σαν. Μια μορφή είχαν τους πολίτες
τάς ν' αναγνωτᾶσθαι, φοβήθηκα
κ' ἐκλείστηκαν πάλι μέσ' στὰ τείχη
των. Μὰ οἱ στρατιῶται τοῦ Ρογήρου
πόφθασι καὶ συνέλαβαν ἀρετοῦσι
ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ
μαθὴν τὴν προδοσίαν. Ὁ Ρογήρος, πε-

οἰεῖτο· γὰρ τὴν ὁπτασίαν ποὺ εἶχε
ἐπῆγε ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸς, στῆ-
ξοντο τοῦ Σχιλλάμο, ὅπου συνάντη-
σάν τοι Ἀγιο Μπρούνο καὶ τοῦ διηγῆθη·
τὶ τοῦ εἶχε πῆ. Τότε ὁ ἅγιος τοῦ ε-
πε : Δὲν ἤμουν ἐγὼ αὐτὸς ποὺ σά-

προειδοποιήσαν, ἀλλὰ οὐ ἀγγέλει.
Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προπατεύει τούς πο-
τῆρας σὲ κραιφνῶς πολέμου.

Λίγον καιρὸν ποὺ τὸ θάνατόν το
βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Λουδοβίκου
ὁ ὁποῖος συνέβη τὸ 1526, μιά μέρα
καθὼς ὁ ἥγευεν αὐτὸς δειπνοῦ-
σιν ἐκλεισμένον μέσα στὸ φορτίον τῆς Βα-
βυλῆ, οἱ αὐλοῖκοί του εἶδαν νὰ παρο-
σιάζεται στήν πόρτα, ἕνας ἄνθρωπος
κακοφτιαγμένος, κακοχοντρομένος.

κούς, ο οποίος με μεγάλη επι-
νή ζητούσε να μιλήσει στο βασι-
νῆ Εβδαίωνα ὅτι είχε πολλά σοβα-
ράματα ἀπὸ τοῦ ἀναγκινώσῃ. Στὴ
ἀοιγὴ τὸν ἀποπῆσαν κι' αὐτὸς σκ

βασίλειά. Μὰ ἐκεῖνοι· ἀρχιστε νὰ φ
νάζη καὶ νὰ κλαίη, λέγοντας ὅτι
μποροῦτε νὰ πῆ σὲ κανένα ἄλλο πα
στὸ βασίλειά τὸν ἴδιο ὅσα εἶχε ἐντό
νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ. Στὸ τέλος οἱ α

μονή του, πήγαν στον βασιλεία και τὴν εἶπαν τί συνέβαινε. Τότε ὁ βασιλεὺς εἰσελθεῖν τὸν ἀγγιστὸ ἕνα ὑπασιπτοῦ τὸν μὲ τὴν ἐγγολτὴ νὰ τοῦ πῇ ποῦ καίνοιο ἦταν ὁ βασιλεὺς. Πράγματι ὑπασιπτοῖς παρουσιάστηκε τὸν καὶ τὸν εἶπε ὡς βασιλεὺς καὶ τὸν ὡνόμασε τί ἦλες νὰ τοῦ πῇ. Μὰ ἐκεῖνος

του απάντησε: «Πέσω ότι δεν
 ή βασιλεύ, κα' αφού εκείνος
 καταδέχεται να μ' ακούσει, πού
 του ότι σε λίγες μέρες θα παύνη
 ρες άλλο...» Αφού είπε αυτά
 λήσως, έκανε μερικά βήματα
 χάθηκε.

Σε λίγες μέρες, πράγματι, ο Α

Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, πτα
μνημονομάτα της, ισχυρίζεται ὅτι
Θεὸς προστάτει μ' ἕνα ἔξωθεν
τρόπο, τοὺς ἀρχοντας τοῦ κόσμου
ὅτι τοὺς ἀνακοινώνει στὸν ὕπνο
ὅσα μέλλουν νὰ τοὺς συμβοῦν.
γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς ισχυρισμοὺς

Σ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

οἱ αἰσίδες, πρεσβείρας, ὁ αὐτοκράτερι
 ἡ ἀρχαγγέλις. Τὸ δεύτερον δὲ

III. *recessus* *modicus* *et* *non* *longus*.

Η πρόσφατη χωρίς να πήλανε
νοίξε την κοσμηματοθήκη της
παρέδωσε το θρονοί της στον ασ-
νομικό. Έκείνος έκανε μια βαθεία
πόκλινε και ή φορεία Ρωσσία έπη-
σε δομηθεί της για να μπορεί
ήσυχα λίγο βόσκει από την
λονοχία ανησυχή της.

Έκόντουε πεία να δώση ό ήλιο
όταν γύρισε αποκαμωμένος και ή
κόκκορος ό πρέσβη της Ρωσίας σ-
σπίτι του και απελπισμένος έπη-
στην κρεββατοκάμαρα της γυναικί-
του και έπρεπε ή μετ' αργεία

—Τί; ξεφώνησε ἡ γυναίκα του.

Δέν τα πήρες πίσω τα βραχιόλια.
 'Ο αστυνομικός που ήρθε και τοῦ
 ὠσατο τὸ δεύτερο, εἶπε ὅτι ὁ κλέφτης
 συνελήφθη καὶ πῶς τὸ βραχιόλι βρέ-
 θηκε στὸ σπίτι του.

Μὲ μιὰ φωνὴ φοίκης πῆδησε ὁ
 πρέσβης ἀπὸ τὴν καρέκλα τη- καὶ
 ζήτησε ἀπὸ τὴν γυναῖκα του νὰ τοῦ
 εἰρηγήσῃ καλύτερα αὐτὸ ποὺ εἶπε.

—Οἱ ἔλθουσιν αὐτοὶ σοῦ ἔκλεψαν καὶ τὸ δεύτερον βραχὺ ὅλι, εἶπε στῆθ' ἑαλλήν πρόσβειρα. Ἀπ' τὴν ἀστυνομίαν δὲν ἐστάλη κανένας ἀστυνομικός.

Ὁ αὐθαριστεύς ποὺ ἦρθε καὶ σοὶ ζήτησε
τὸ θαρχιόλι, δὲν ἦταν ἀστυνομικός
ἀλλὰ ἀπλοῦστατα ἓνας κλέφτης· θαρ-
σύτερος ἀκόμη ἀπὸ τὸν πρῶτο.

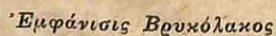
Καὶ πραγματικῶς ἐτοί ἦταν. Πο-
τὲν δὲν θρέφθηκαν τὰ θαρχιόλια τῆς πε-
ρσίας. Καὶ ποῖος ἔφερε ποῖος φορε-
τῶρα τὰ θαυμάσια διαμάντια ποὺ εἶ-
χαν προκαλέσει τόσον θόβο.

Ο ΜΕΓΑΣ ΛΑΜΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡ

Ὁ Μέγας Λάμας τοῦ Οὐβέτ
 ταν ἐδεχέτο τοὺς βασιλεῖς ποὺ ἐ-
 πίστευαν στὴ θρησκεία του, τοὺς
 ὑπεχρόνευε νὰ τοὺς φιλοῦν τὰ πόδια
 ὁ ἱστορικοῦ Σάιν-Φουά ἀνα-
 φέρει ὅτι μόνον ἀπὸ τὸ «δοχεῖο
 τῆς νικητῆς» τοῦ συνετηροῦντο πε-
 ρὶ τῶ: τέσσερις χιλιάδες μοναχοί
 οἱ ὅποιοι ἔδρασκον ἀπὸ περιεχο-
 μένο τοῦ δοχεῖου αὐτοῦ τοὺς πο-
 λῶσιν μέσα εἰς σωματικὰ καὶ στὸν
 πιστὸς τῆς θρησκείας του, ἀντι-
 ἄδοτάτου ποσού.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Λά-
μα θεωροῦν ὡς με-
γάλην τὴν εὐτυχίαν νὰ
προμηθευθοῦν ἕνα τέ-
τοιον «φετίχ» γιὰ νὰ
τὸ φορέσουν στὸ λαί-
μό τους!...

.....

Ὁ ἴδιος ἄγιοι· παρουσιάζονται καὶ
στὸν Μωϋσῆ, ἐλ. ὁ ὁποῖος ὠδηγοῦσε
τὰ Ρωμαῖκα στρατεύματα ἐναντίον
τοῦ Γῆλωνος. Χτύπησε τρεῖς φορές
τὸ γόμφι μὲ τὴν ράβδο του καὶ εἶπε·
Ἐδῶ, ἐδῶ, ἐδῶ! Ἡμεῖς να τοῦ δεί-
ξω ὅτι μὲ αὐτό, ὅτι α' ἐκεῖνο τὸ μέρος,
μετὰ τρεῖς ἡμέρας, θὰ κατ'ήγαγε μίαν
μεγάλαν νίκη, ὅπου καὶ συνέβη πάλιν
ματι.

Ἐγὰρ τοφλοῖ, ὁ ὁποῖος ἐμάχετο στὸ
δυναρεῖ του, ὅτι τὰ σώματα τῶν ἁγίων
Σιστανία καὶ Ἀλεξάνδρου, θὰ ἐθα-

καταδέχεται να αφού ελθώ, περ
του ότι σε λίγες μέρες θα πεθάνη,
εις άλλο...» Αφού είπε αυτά
γνωστός, έκανε μερικά βήματα
χάθηκε.

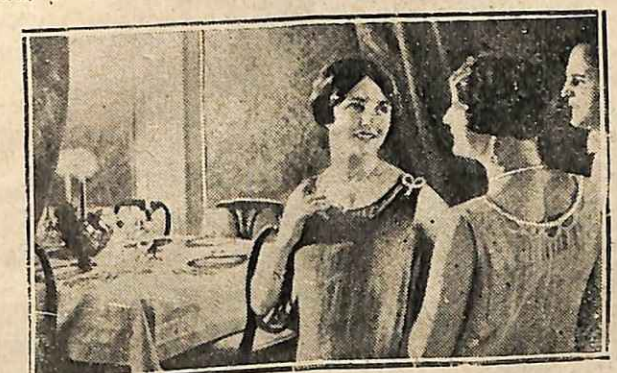
Σε λίγες μέρες, παράγματο
δοξίμος πέθανε.

Ἡ βασίλισσα Μαργκερίτα, πτα
μνημονεύματα της, ισχυρίζεται
Θεός προστάτευσέ μ' ένα έσχατο
πρότα, τους άρχοντες του κόσμου,
ότι τους ανακοινοῦναι στον ύπνο
όσα μέλλουν να τους συμβούν.
για να υποστηρίξη τους ισχυρισμοί

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Λά-
μα θεωροῦν ὡς με-
γάλην τὴν εὐτυχίαν νὰ
προμηθευθοῦν ἕνα τέ-
τοιον «φετίχ» γιὰ νὰ
τὸ φορέσουν στὸ λαί-
μό τους!...

.....

Τερρον κατάλα-
βασιλαῖς καὶ στή
νάρθοῦν ἐδῶ καὶ
ἰδες ἄνδρες » ἐπρό-
βλλος στρατηγός».

«Π... μελαγχολικός κύριος με κανονικά χαρακτηριστικά πληθυσμ...»

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

ἄλλοι δέκα χιλιάδες ἄνδρες » ἐπρό-
σθεσε » καὶ ἓνας ἄλλος στρατηγός».

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΤΟΥ ALBERT ACREMANT

Ο ΠΑΠΠΟΣ ΜΟΥ

Ο καλός μου παππούς, ο Μισέλ Ντελάντ, δεν είχε κανένα δικαίωμα να την καταδικάσει στη γαλήνη. Επειδή λοιπόν να την κάλυψαν οι ευχισμένη, έτσι κι αλλιώς, προχώρησε. Έκαστον οίον δύναται θα έπρεπε γι' αυτό να παύσει να μιλάει. Τώρα πια η καρδιά μου είναι καθαρή. Ο παππούς μου, ο Μισέλ Ντελάντ, δεν είχε κανένα δικαίωμα να την καταδικάσει στη γαλήνη. Επειδή λοιπόν να την κάλυψαν οι ευχισμένη, έτσι κι αλλιώς, προχώρησε. Έκαστον οίον δύναται θα έπρεπε γι' αυτό να παύσει να μιλάει. Τώρα πια η καρδιά μου είναι καθαρή.

Α! Πόσο τ' αγαπούσε το έγγονό του!

Όταν πρωτοβγήκα, νέος στη διαπάλη, ο γέρο Μισέλ, δεν είχε κανένα δικαίωμα να την καταδικάσει στη γαλήνη. Επειδή λοιπόν να την κάλυψαν οι ευχισμένη, έτσι κι αλλιώς, προχώρησε. Έκαστον οίον δύναται θα έπρεπε γι' αυτό να παύσει να μιλάει. Τώρα πια η καρδιά μου είναι καθαρή.

Όταν όμως η μοίρα τα βάλει, ο άνθρωπος, δυσκόλως τον αφήνει η τύχη. Δύο χρόνια μετά τον γάμο τους ο γαμπρός του κι' η κόρη του είχαν την μοίρα εμπνευστή να κάνουν με στο καλοκαίρι ένα ταξίδι αναψυχής στην Αφρική. Εκεί τους προσέλαβε κιτρινός πυρετός και μέσα σε λίγες εβδομάδες τους έστειλε και τους δυο στον τάφο.

Το χτύπημα εκείνο ήταν τρομερό για τον καυμένο τον γέρο Μισέλ. Ντεσλάντ κι' είναι ζήτημα αν θα μπορούσε να επιβιώσει, αν δεν του είχε απομείνει ο έγγονος του ο Λουδοβίκος. Για χάρη του κατωβίωσε σιγά σιγά να καταπνίξει την λύπη του και αφοσιώθηκε ολοψύχη στον γάμο.

Με ποση λαχτάρα τον έπαιρνε και τον εφίληγε στην αγκαλιά του! Πολύ λίγες φορές, όταν ο Λουδοβίκος κοιμόταν, είτε όταν έπαιζε επάνω στο χαλί του πατωματος, με τη παιγνίσια του, ο γέρο Μισέλ στεκόταν από πάνω του και τον κύτταζε, τον κύτταζε ώρες ολόκληρες, σαν να προσπαθούσε με τις ματιές εκείνες να τον προστατεύσει από κάθε κίνδυνο. Και τότε του μιλούσε ψιθυριστά και του έλεγε λόγια που ο μικρός φυσικά δεν μπορούσε να καταλάβει και τα οποία ώστόσο ο γέρο παππούς αισθανόταν την ανάγκη να τα εξωτερικεύσει.

— Άν παιδί μου, ψιθυρίζει, έκανα κάτι στην σκληρή και πολύπληξη ζωή μου, το έκανα για χάρη σου μικρούλη μου! Είπαι το μόνο πλάσμα στη γη για το οποίο ζω, το μόνο απέναντί του οποίου αισθάνομαι υπαχλωμένη και μια ευθύνη. Εγώ, προσκολλημένος δεν είχα ποτέ μου κλίση προς την πολυτέλεια και τα πλούτη. Οι γυναίκες μου μ' ανέθεσαν στην λεπτότητα και την απλόχευση και (α μπορούσα να ζήσω όπως ήθελα. Αλλά ήταν απέναντί σου—την μητέρα σου μι-

κράλη μου, τη Ζερμαίνουλα μου—σκέφτηκα πως αφού την έφερα στον κόσμο, δεν είχα κανένα δικαίωμα να την καταδικάσω στη γαλήνη. Επειδή λοιπόν να την κάλυψαν οι ευχισμένη, έτσι κι αλλιώς, προχώρησε. Έκαστον οίον δύναται θα έπρεπε γι' αυτό να παύσει να μιλάει. Τώρα πια η καρδιά μου είναι καθαρή.

Και ο γέρο Ντεσλάντ περνούσε όλες τις μέρες μες στο σπίτι του κοντά στον έγγονό του. Μήπως αυτός δεν ήταν η μόνη χαρά της ζωής του;

Όταν ο Λουδοβίκος έγινε πέντε χρονών, ο παππούς του τον έπαιρνε κάθε μέρα απ' το χέρι και τον έβγαζε μόνος του περίπατο. Και τον καμαρώνε καθώς τον έβλεπε να κυττάζει θαυμάσιους έδω κι' εκεί και να του σπονάζει.

— Ω! Κόττα παππού έδω... Κόττα εκεί!... Κόττα αυτό, κόττα εκείνο!

Ακόμη περισσότερο τον καμαρώνει όταν καίτοι είναι πέντε χρονών και τον τοδύλαινε με τις δικές του ακριβείς ερωτήσεις του μικρού.

Δεν μπορούσε όμως βέβαια να συμπληρώσει μόνος του ο γέρο Μισέλ την ανατροφή και την μόρφωση του μικρού Λουδοβίκου.

Επρεπε ν' αποφασιστεί να τον στείλει στο σχολείο. Αυτό ήταν ο πρώτος χωρισμός τους. Ένας χωρισμός για λίγες ώρες κάθε ημέρα. Στον γέρο παππού όμως οι λίγες αυτές ώρες φαινότανσαν μακρές, ατέλειωτες.

Μισέλ. Όταν ο γέρο Ντεσλάντ περνούσε όλες τις μέρες μες στο σπίτι του κοντά στον έγγονό του. Μήπως αυτός δεν ήταν η μόνη χαρά της ζωής του;

Όταν ο Λουδοβίκος έγινε πέντε χρονών, ο παππούς του τον έπαιρνε κάθε μέρα απ' το χέρι και τον έβγαζε μόνος του περίπατο. Και τον καμαρώνε καθώς τον έβλεπε να κυττάζει θαυμάσιους έδω κι' εκεί και να του σπονάζει.

— Ω! Κόττα παππού έδω... Κόττα εκεί!... Κόττα αυτό, κόττα εκείνο!

Ακόμη περισσότερο τον καμαρώνει όταν καίτοι είναι πέντε χρονών και τον τοδύλαινε με τις δικές του ακριβείς ερωτήσεις του μικρού.

Δεν μπορούσε όμως βέβαια να συμπληρώσει μόνος του ο γέρο Μισέλ την ανατροφή και την μόρφωση του μικρού Λουδοβίκου.

Επρεπε ν' αποφασιστεί να τον στείλει στο σχολείο. Αυτό ήταν ο πρώτος χωρισμός τους. Ένας χωρισμός για λίγες ώρες κάθε ημέρα. Στον γέρο παππού όμως οι λίγες αυτές ώρες φαινότανσαν μακρές, ατέλειωτες.

πιο μακρυνόι συγγενείς που είχαν μισήσει το φητό. Άλλοτε, πριν από λίγους μήνες, ο γέρο Ντεσλάντ είχε τον έγγονό του κληρονόμο του και έλοι αυτοί έμεναν απομακρυσμένοι χωρίς ούτε να ρωτούν τι γίνεται ο συγγενής τους. Τώρα όμως που ο άμεσος κληρονόμος είχε πεθάνει εμφανίστηκαν έλοι μαζί σαν τα κοράκια που μυρίζονται φοβήμι.

Οσάοσο έλοι αυτοί δεν ήταν άκαρδοι κι' αναισθητοί και προσπαθούσαν να περιποιηθούν όσο μπορούσαν καλύτερα τον άρρωστο. Έκείνος όμως όταν έγινε κάπως καλύτερα και μπόρεσε να εκφράσει μιὰ θέληση, τους δήλωσε πως η παρουσία τους του ήταν δυσάρεστη. Αφού ο Θεός του είχε πάρει τον μόνο συγγενή του, τον μοναδικό σκοπό της ζωής του, ένοιούσε να υποφέρει μόνος του στην δυστυχία του. Έτσι κλείστηκε μέσα σε μιὰ γοιία μοναχιά.

Ο γιατρός που έβλεπε όλη αυτή την κατάσταση και που ήταν φίλος του, σοβήθηκε μήπως τον κυριεύσει καμιά γεροντική μονομανία, αποτέλεσμα της ασθένειας και της λύπης του. Γι' αυτό προσπάθησε να τον διασκεδάσει, όσο ήταν δυνατόν να διασκεδάσει ο γέρο Ντεσλάντ.

Μια μέρα παρακαλώντας τον επίμονα, κατόρθωσε να τον πείσει να πάει μαζί του σε μιὰ θεατρική παράσταση που θαδινε ένας βυλνός-ερασιτεχνών για φιλανθρωπικό σκοπό.

Ο Ντεσλάντ πήγε με την βεβαιότητα ότι τίποτε δεν θα μπορούσε να τον διασκεδάσει. Στην αρχή προσκολληόυσε την παράσταση αδιάφορος αλλά έπειτα, σιγά-σιγά, κατώρως να του κεντήση το ενδιαφέρον.

Ένα γέλιο ανακουφίστηκε ανήσει στο καταρτιδωμένο πρόσωπό του. Άλλοίμονο όμως. Στο τελευταίο διάλειμμα, ο γιατρός που είχε έλπει κρυφά για μερικά λεπτά της ώρας ξανακούισε γαστούμενος κρατώντας στο χέρι του δυο πιπιλιέττα.

— Πάρε το ένα απ' αυτά. Τώρα στο τέλος του διαλείμματος θα έλκουνε μια τσιπούλα και θα μοιράσουνε δι' όλην ώρα σου—θεατής.

Σε λίγο άκουσε η τσιπούλα και έβγαλν' από μέσα της κοιλιάς που κείνηταν. Όταν σπώναζαν έναν κοίλο, ο γέρο Ντεσλάντ σπνλόνθηκε έλκοντας και κοινώνοντας τη πιπιλιέτα στο χέρι του σπώναζε.

— Έχετε έλκοντας να το σπώνετε, γιατρέ! Ο γιατρός βέβαια δεν τόλμησε να του πη όλη την αλήθεια. Κι' έτσι έπειτα από λίγες μέρες ο Λουδοβίκος σαν ένα μικρό πουλάκι, το κεφαλάκι του να γέρνει προς το χέρι του και παρέδωσε στον θεό λοκάχημα, πάντανη, και καταπατη.

Στην ταραχώδη εποχή των Σταυροφοριών, όταν απ' όλες τις Χριστιανικές χώρες, ιππότες, φεουδάρχαι και ηγεμόνες έτρεχαν στην Ανατολή για ν' απαλλάξουν τον Πανάγιο Τάφο απ' τα χέρια των Σαρακηνών, ζούσε στην ώρα και πλούσια επαρχία του Ριγγάου, η οποία είχε ο παράδεισος της Γερμανίας, ένας άνοδος ιππότης, ο κόμης Μπρόεμσερ φον Ρουντεσάιμ.

Ο Μπρόεμσερ φον Ρουντεσάιμ ήταν πολύ πλούσιος και έχουσαν σ' όλη την γύρω χώρα για τον ήρωισμό που είχε δείξει σε διάφορες εκστρατείες. Απ' τον καιρό όμως που πέθανε η γυναίκα του, ο άνδρας, εκείνος κόμης παράτησε τους πολέμους και αφοσιώθηκε στην ανατροφή της μοναχοκόρης του Γκιζέλλας, την οποία έλάτρευε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο.

Ξαφνικά όμως άρχισαν πάλι να τριγυρίζουν στις διάφορες επαρχίες της Γερμανίας, κληρικοί σταλμένοι απ' τον Πάπα για να παρακινούν με φλογερές αγορεύσεις τους ιππότες να ξαναεξοπλιστούν προς απελευθέρωση της Ιερουσαλήμ.

— Ένας απ' αυτούς έφθασε και στο Ριγγάου και με τα φλογερά του λόγια έρέεισε τις κοιμισμένες, φιλοδοξίες του κόμητος Μπρόεμσερ φον Ρουντεσάιμ.

Χωρίς να σκεφθί ότι ή' άφινε μόνη κι' άπροστάτευτη, την κόρη του αν σκοτώνόταν εκεί κάτω, ούτε τι θα γινόταν η άπέραντη περιουσία του, ο άνδρας κόμης έτοιμάσθηκε όσο μπορούσε γρηγορώτερα και στις αρχές της Άνοιξης, πήρε τους πολεμιστές του και μαζί με άλλους φεουδάρχες και αφού έδεχθη τις εύχες της κληρίας και μετέλαβε, ξεκίνησε για τους Α'ους Τόπου.

Έπειτα από ένα κοινωδίστατο και γεμάτο κινδύνους ταξίδι έφθασε τέλος στην Παλαιστίνη και ενώθηκε με τον στρατό των Σταυροφόρων. Τού έποιου αρχηγός τότε ήταν ο Αυτοκράτωρ Κορνάδος.

Σ' όλες τις υποθέσεις και σ' όλες τις συμπλοκές ήταν πάντα πρώτος και καλύτερος και έλοι οι σταυροφόροι τον καίμαραν και μιλούσαν με θαυμασμό για την ανδρεία του και για την πολεμική του ιδιοφυΐα. Κάθε φορά που έπρόκειτο να γίνει μιὰ έπιχείρηση στην οποία χρειαζόταν τόλη εξαιρετική, ψυχραιμία κι' έτοιμότητα πνεύματος, τον ανέβαιναν στον κόμητα του Ρουντεσάιμ.

Κάποτε σ' αυτόν έλαχε ο κληρος να σώση ολόκληρο το στρατεύμα των Σταυροφόρων από έναν μεγάλο κίνδυνο που απειλούσε, τον κίνδυνο της λειψυδρίας.

Ανω σ' έφθασε την πανοπλία του, και λίκυε το αλόγο του με το πέσο, ενώ οι ιππότες έπαιζαν απ' την έτοιμότητά τους, την άφρησε μες' στο σταυροφόρο έπ' αρετής, να τον καταβροχθίσαι.

Και, ενώ ο δράκος προσπαθούσε να συντρίψη με τα δόντια του την άσπίδα, ο άτρώμετος γερμανός ιππότης έχωσε στην κοιλιά του έλο το σπαθί του μέχρι της λαβής.

Ένα τεράστιο κύμα αίματος πετάχθηκε απ' την πληγή εκείνη θηρίο σωριάστηκε κατά γής νοντας απ' την λύσσα του το σώμα. Έπειτα από μερικές στιγμές ήταν νεκρό.

Ευτυχισμένος και χαρούμενος, την νέα εκείνη έπαι του που έμεγάλωνε την ήμνη, έι την ύποληψι του ανάμεσα στους σταυροφόρους ο κόμης Ρουντεσάιμ αναήχησε το αλόγο του, καβάλικε και ξεκίνησε πάλι για να γυρίση στο στρατόπεδο.

Είχε κάνει τον μισό δρόμο όταν ξαφνικά βρέθηκε ανάμεσα σε μιὰ μεγάλο άποστασμα Σαρακηνών, οι οποίοι του είχαν στήσει ενέδρα. Προτού προφθάσει καν να τραβήξει το σπαθί του ο άτρώμετος Ρουντεσάιμ, ο ιππότης, που μόνος από ένα ολόκληρο στρατεύμα, τόλμησε ν' αντιμετώπιση τον δράκοντα και να τον σκοτώση, βρέθηκε στα χέρια των Σαρακηνών, οι οποίοι τον έδεσαν και τον τραβήξαν ως το στρατόπεδό τους.

Αλλά μέσα το πρωτό τον παρουσία στο πολεμικό συμβούλιό του: το έποιό τον προσέφερε ως σκλάβο στον 'Εμίρη. Ο 'Εμίρης, ένας βάραζος κι' απάνθρωπος Σαρακηνός, αντί να σεβασθί την ανδρεία του κόμητος, έβαλε και τον έκλεισαν στο σκοτεινότερο μπουντρούμι του φρουρίου και να τον επιβλέπουν άγρυπνοι.

Έκεί μέσα πέρασε πολλούς μήνες, αλυσωμένος, μες' στο σκοτεινό κελί του. Τότε άρχισε να νοσταλγεί και να σκέπτεται με πόνο τον ώραιο πύργο με τα αμύθητα πλούτη του και την αγαπημένη του μοναχοκόρη, την Γκιζέλλα, που θα τον περίμενε με λαχτάρα. Και τότε μες' στην απελπισία του, έκανε μιὰ θερμή προσευχή στην Παναγία, παρακαλώντας την να τον σώση... Της έταξε με όρεξη, αν τον έσωζε απ' την φυλακή, θα έγχιζε προς τιμή της, μόλις έγυρίζε στην πατρίδα του, ένα μικρό στήρι καλογρατίον, στο οποίο πρώτο καλόγερα θα γινόταν η κόρη του Γκιζέλλα.

Μετά την προσευχή εκείνη και το τάγμα του αισθάνθηκε μιὰ χαρά, ανακούφισι, βέβαιος ότι η Παναγία θα εισέκουε την παράκλησή του. Και πραγματικά εισακούθηκε.

Όταν ένοιούσε ένα ισχυρό σπράτσμα σταυροφόρων, έπωφεληθηκε του νυχτερινού σκότους και έκανε μιὰ δραμητική επίθεσι εναντίον του φρουρίου των Σαρακηνών. Η επίθεσις έπέτυχε, το φρούριο κυριεύθηκε και οι Σταυροφόροι απελευθέρωσαν τον Ρουντεσάιμ και τον ξαναέφεραν μ' ανθρωπισμό στο στρατόπεδό τους.

Κουρασμένος απ' τις κακουχίες της εκστρατείας και από πάντων απ' τα μαρτύρια της αιμαλωσίας του, ο κόμης Ρουντεσάιμ, λίγες βδομάδες μετά την έπιστροφή του στο στρατόπεδο, έπληρε την άδεια του Αυτοκρά-

τορ έπ' αρετής, να τον καταβροχθίσαι.

Και, ενώ ο δράκος προσπαθούσε να συντρίψη με τα δόντια του την άσπίδα, ο άτρώμετος γερμανός ιππότης έχωσε στην κοιλιά του έλο το σπαθί του μέχρι της λαβής.

Ένα τεράστιο κύμα αίματος πετάχθηκε απ' την πληγή εκείνη θηρίο σωριάστηκε κατά γής νοντας απ' την λύσσα του το σώμα. Έπειτα από μερικές στιγμές ήταν νεκρό.

Ευτυχισμένος και χαρούμενος, την νέα εκείνη έπαι του που έμεγάλωνε την ήμνη, έι την ύποληψι του ανάμεσα στους σταυροφόρους ο κόμης Ρουντεσάιμ αναήχησε το αλόγο του, καβάλικε και ξεκίνησε πάλι για να γυρίση στο στρατόπεδο.

Είχε κάνει τον μισό δρόμο όταν ξαφνικά βρέθηκε ανάμεσα σε μιὰ μεγάλο άποστασμα Σαρακηνών, οι οποίοι του είχαν στήσει ενέδρα. Προτού προφθάσει καν να τραβήξει το σπαθί του ο άτρώμετος Ρουντεσάιμ, ο ιππότης, που μόνος από ένα ολόκληρο στρατεύμα, τόλμησε ν' αντιμετώπιση τον δράκοντα και να τον σκοτώση, βρέθηκε στα χέρια των Σαρακηνών, οι οποίοι τον έδεσαν και τον τραβήξαν ως το στρατόπεδό τους.

Αλλά μέσα το πρωτό τον παρουσία στο πολεμικό συμβούλιό του: το έποιό τον προσέφερε ως σκλάβο στον 'Εμίρη. Ο 'Εμίρης, ένας βάραζος κι' απάνθρωπος Σαρακηνός, αντί να σεβασθί την ανδρεία του κόμητος, έβαλε και τον έκλεισαν στο σκοτεινότερο μπουντρούμι του φρουρίου και να τον επιβλέπουν άγρυπνοι.

Έκεί μέσα πέρασε πολλούς μήνες, αλυσωμένος, μες' στο σκοτεινό κελί του. Τότε άρχισε να νοσταλγεί και να σκέπτεται με πόνο τον ώραιο πύργο με τα αμύθητα πλούτη του και την αγαπημένη του μοναχοκόρη, την Γκιζέλλα, που θα τον περίμενε με λαχτάρα. Και τότε μες' στην απελπισία του, έκανε μιὰ θερμή προσευχή στην Παναγία, παρακαλώντας την να τον σώση... Της έταξε με όρεξη, αν τον έσωζε απ' την φυλακή, θα έγχιζε προς τιμή της, μόλις έγυρίζε στην πατρίδα του, ένα μικρό στήρι καλογρατίον, στο οποίο πρώτο καλόγερα θα γινόταν η κόρη του Γκιζέλλα.

Μετά την προσευχή εκείνη και το τάγμα του αισθάνθηκε μιὰ χαρά, ανακούφισι, βέβαιος ότι η Παναγία θα εισέκουε την παράκλησή του. Και πραγματικά εισακούθηκε.

Όταν ένοιούσε ένα ισχυρό σπράτσμα σταυροφόρων, έπωφεληθηκε του νυχτερινού σκότους και έκανε μιὰ δραμητική επίθεσι εναντίον του φρουρίου των Σαρακηνών. Η επίθεσις έπέτυχε, το φρούριο κυριεύθηκε και οι Σταυροφόροι απελευθέρωσαν τον Ρουντεσάιμ και τον ξαναέφεραν μ' ανθρωπισμό στο στρατόπεδό τους.

Κουρασμένος απ' τις κακουχίες της εκστρατείας και από πάντων απ' τα μαρτύρια της αιμαλωσίας του, ο κόμης Ρουντεσάιμ, λίγες βδομάδες μετά την έπιστροφή του στο στρατόπεδο, έπληρε την άδεια του Αυτοκρά-

τορ έπ' αρετής, να τον καταβροχθίσαι.

Και, ενώ ο δράκος προσπαθούσε να συντρίψη με τα δόντια του την άσπίδα, ο άτρώμετος γερμανός ιππότης έχωσε στην κοιλιά του έλο το σπαθί του μέχρι της λαβής.

Ένα τεράστιο κύμα αίματος πετάχθηκε απ' την πληγή εκείνη θηρίο σωριάστηκε κατά γής νοντας απ' την λύσσα του το σώμα. Έπειτα από μερικές στιγμές ήταν νεκρό.

Ευτυχισμένος και χαρούμενος, την νέα εκείνη έπαι του που έμεγάλωνε την ήμνη, έι την ύποληψι του ανάμεσα στους σταυροφόρους ο κόμης Ρουντεσάιμ αναήχησε το αλόγο του, καβάλικε και ξεκίνησε πάλι για να γυρίση στο στρατόπεδο.

Είχε κάνει τον μισό δρόμο όταν ξαφνικά βρέθηκε ανάμεσα σε μιὰ μεγάλο άποστασμα Σαρακηνών, οι οποίοι του είχαν στήσει ενέδρα. Προτού προφθάσει καν να τραβήξει το σπαθί του ο άτρώμετος Ρουντεσάιμ, ο ιππότης, που μόνος από ένα ολόκληρο στρατεύμα, τόλμησε ν' αντιμετώπιση τον δράκοντα και να τον σκοτώση, βρέθηκε στα χέρια των Σαρακηνών, οι οποίοι τον έδεσαν και τον τραβήξαν ως το στρατόπεδό τους.

Αλλά μέσα το πρωτό τον παρουσία στο πολεμικό συμβούλιό του: το έποιό τον προσέφερε ως σκλάβο στον 'Εμίρη. Ο 'Εμίρης, ένας βάραζος κι' απάνθρωπος Σαρακηνός, αντί να σεβασθί την ανδρεία του κόμητος, έβαλε και τον έκλεισαν στο σκοτεινότερο μπουντρούμι του φρουρίου και να τον επιβλέπουν άγρυπνοι.

Έκεί μέσα πέρασε πολλούς μήνες, αλυσωμένος, μες' στο σκοτεινό κελί του. Τότε άρχισε να νοσταλγεί και να σκέπτεται με πόνο τον ώραιο πύργο με τα αμύθητα πλούτη του και την αγαπημένη του μοναχοκόρη, την Γκιζέλλα, που θα τον περίμενε με λαχτάρα. Και τότε μες' στην απελπισία του, έκανε μιὰ θερμή προσευχή στην Παναγία, παρακαλώντας την να τον σώση... Της έταξε με όρεξη, αν τον έσωζε απ' την φυλακή, θα έγχιζε προς τιμή της, μόλις έγυρίζε στην πατρίδα του, ένα μικρό στήρι καλογρατίον, στο οποίο πρώτο καλόγερα θα γινόταν η κόρη του Γκιζέλλα.

Με τα φλογερά του λόγια έρέεισε τις κοιμισμένες φιλοδοξίες του Κόμητος

τορος Κονράδου και έφυγε για να
γυρίσει στον πύργο του στη Γερμα-
νία. Στο ταξίδι του εκείνο περιπλα-
νήθηκε αρκετόν καιρό και υπέφερε
πέρα πολλά, αλλά επί τέλους, ύστερ
από δυό χρόνια, ξαναγύρισε σώος και
άβλαβής στο Ρουντεσχαϊμ, όπου η
Γκιζέλλα, η κόρη του, που είχε α-
ελπιστή πείρα περιμένοντάς τον, ρί-
ξε στην αγκαλιά του με δάκρυα

έφευγε. Δέν βλέπουμε άλλο τίποτ
πέρα άνισες φούστες, άνισα καπέ-
λα ντεκολτέ!
Οι φούστες είναι συχνά πιο κοντές
από πίσω μακραίνουν. Τα
απέλλων πάλι, είναι πιο
ένα πλάγι. Επίσης
αυτά ασύμμε-
τοδ. x"

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ Π

Το πρώτο χαρτονόμισμα

κόσμου

Τα πρώτα χαρτονόμισμα

χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

Το πρώτο χαρτονόμισμα

ΑΓΓΛΙΚΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

Τα καλύτερα χαρτονόμισμα τα όποια έφθασαν μέχρι σήμερα στην Έλληνική αγορά
είναι της μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΕ

κατασκευάζονται με την τελευταία λέξη της αγγλικής μηχανικής - έχοντας
ΥΠΕΡΟΧΑ ΕΣ ΔΦΗΝ. ΠΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ
ΕΚΤΟΣ ΣΥΝ-Ι ΟΝΙΣΜΟΥ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ώδός Βύσσης (έναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

